پرخه

د اسوېلو اپلتې

شعرې ټولگه

کال ۱۳۹۵

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالی

ستا لیونتوب ته ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکي نوم: پرخه، د اسوېلو اپلتيې

شاعر: احمد سلیم ړنګ

دیزاین او ټایپ: احمد سلیم ړنګ

کال: ۱۳۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

زه احمد سليم ړنګ نومېږم د استاد غلام حسين ړنګ زوی او پوهنوال استاد غلام دستګير ړنګ خوږياڼي نمسی يم. په کال ۱۳۵۸ ل کې په کابل کې زېږېدلی يم. د کمپيوټر ساينس ډيپلوم مې د خيبر پښتونخوا د هايټک د لوړو زده کړو موسسې څخه او په حقوقو او سياسی علومو کې مې ليسانس د کابل پوهنتون څخه ترلاسه کړی، د ښاغلي حيدري وجودي څخه مې د مينې، تصوف او عرفان زده کړې کړې، د مولانا جلال الدين محمد بلخي رومي رح آثارو پراخه مطالعه لرم ځکه عرفاني اصطلاحات مې د شعرونو غټه برخه جوړوي، همدا لامل دی چې زما د شعرونو غټه برخه د ظاهري معنا پرته خپل عرفاني تشبيهاتو، اصطلاحاتو او مفاهيمو لرونکي دي، دې ټکي ته مې ځکه اشاره وکړه چې ځني اشعار د تامل وړ دي او بايد په لنډ فکر يې په هکله قضاوت ونه شي.

زه له ليکوالانو او اديبانو سره تر ډېره په اړيکه کې نه يم، ځکه ونه مې شول چې د هغوی نظر د خپلو اشعارو په هکله ترلاسه او تاسې سره يې شرک کړم، همداسې د اوس لپاره د خپلو اشعارو د چاپ مالي ورتيا نه لرم نو ځکه يې د سافټ او يا PDF په بڼه خپروم.

هر هغه وګړی/ وګړي او يا ټولنه چې وغواړي له دې اشعارو څخه ګټه پورته کړي او يا يې په هر ډول خپاره کړي د ليکوال د معنوي حقوقو په پام کې نيولو سره د ګټه اخستنې حق لري.

دا زما لومړنۍ شعري ټولګه ده، تر دې وړاندې مې د ښاغلي جان اداير John Adair د The Leadership of Muhammad او د ښاغلي ذاکر نايک Quran and Science کتابونه ژباړلي خو هغه هم لا چاپ شوي نه دي.

درانه لوستونکي کولی شي زما د شعرونو په هکله د هر ډول څرګندونو او خپل نظر شريکولو لپاره د saleemrlung@gmail.com برېښنااليک له لارې اړيکه ټينګه کړي.

په مينه

سليم ړنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي ده زما سيال د تا د حسن
ټول آسمان دی زنې خال د تا د حسن
فرښتې يې له ازله څيښې شميري
بې انجامه دی کمال د تا دحسن
اووه آسمانه څو تر پښو لاندې کېښږدي
ښکاري نه ورته جمال د تا د حسن
فرش و عرش واړه ورکيږي په کې هلته
چې منصور ويني وصال د تا د حسن
ته الف نه يې تر يا د ښايستونو
لمر لمبه شو له شمال د تا د حسن
هر حسينه يو سپی ساتي په درشل کې
رنگ دې سپی کړه چې کړي قال د تا د حسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آدم خاوره چې خټه په اوبـــو شوه
د غيرت نامه له هغې ورځ پښتو (۱) شوه
انبياء له پښتونواله وتی نشول
پښتونواله کلمه د مېړنو شوه
ما قرآن کې بې پښتو څه لوستي نه دي
خدايه ستا ژبه هم دا د ليونو شوه؟
په جنت کې به اعلان شي چې پښتو کړه
پښتو وايه د دين ليکه په پښتو (۲) شوه
عزرائيله د پښتو جامه کې راشه
ساه مې وړاندې ځار له ټولو ميلمنو شوه
د پښتو دښمنه واوره ورکه نه شي
که هر څو ړنګه د کرکو په لمبو شوه

۱ :نوم، پښتونواله
۲ :پښتو ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم شهباز مې بیا د زړه تار ته ترنګ ورکړ
بیا مې چا سپیره غزل ته مست رنګ ورکړ
ای صاحبه د پیالو د تریخو میو
اسویلو ته چا د وصل آهنګ ورکړ
چا ؟ چا؟ بیا ماتې ښیښې د زړه کړې ټولې
چا ملنګ ته د سرو شونډو قلنګ ورکړ
چا مې بیا خاورې په میو کړې راټولې
چا په لیچو خپل بنګړو ته بیا شرنګ ورکړ
حقیقت چې په مجاز کې هویدا شو
ابراهیم ته چا صورت د پتنګ ورکړ
خلک نه پرېږدي د خپل د غولي سپی هم
تا په یو غنم اغیار ته خپل ړنګ ورکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل په نبض کې ساه بسمل ښکارېږي
د لمبو اوښکې زړه له تل ښکارېږي
ښکارېږي زلفې دې پرېشانه ولې
هنداره زما د بخت ول ول ښکارېږي
د شګو کور دی اسوېلو جوړ کړی
که د ارمان سپیره محل ښکارېږي
تشه پیاله وه زړه یې پړک چاودلی
سرخي په سترګو کې څه چل ښکارېږي
د شفق ناوې په سر شال سور کړی
خړوب په وینو دې ګوګل ښکارېږي
چا ته انځور کړې ته نقاش د ازل
که د مجنون زړه له ازل ښکارېږي
ړنګه دانې د سرو یاقوتو دې که
څوک دې په خیال کې د غزل ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او عشق (زړه)

عقل دوزخ دی سرې لمبې دی ډار دی
زړه د الست ساقي منصور دی دار دی
عقل تر عرشه ځي د خره په مزل
زړه یو وزر تر عرش او کور د یار دی
عقل بنده دی د بنده په زنځیر
زړه د پاچا د پاچایانو پلار دی
عقل د زړه سره جوړیږي کله
عقل له خاورو زړه د روح دیار دی
عقل شداد دی د نمرود پاچاهی
زړه ابراهیم دی جنتي په نار دی
عقل په ځان کې ورک دی ځان نه ورک دی
زړه گلستان دی هر یو گل دی خار دی
عقل چې وایي زړه یې کله مني
چیر ته د خره غږ چیرته خوږ ستار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او زړه شمس و حجر غونديې دی
عقل تياره دی د رندو سهار دی
عقل کافر دی خو مومن نه دی زړه
زړه خپله دين دی د قرآن دستار دی
عقل سجدې کوي خدای نه پېژني
زړه د ساقي غېږه کې غاړې هار دی
زړه خپله جام دی او ساقي و مۍ دی
زړه ميخانه ده د ايمان سينګار دی
رنګ پل په عقل ږدي د زړه سره ځي
قاب و قوسين دی زړه اسرار اسرار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې ملالې!

له ازله زه مین یم

ستا په خال او ستا وصال ته

څومره ډېر دامونه ایښي

له درشله ستا جمال ته

پښتنې ساقي اغلې

ما په دین ایمان منلې

لږ مسکۍ شه ای ملالې

سلیم، ړنګ شو ستا کمال ته

را ته ووایه چې ستا یم

احرام وتړه زما خال ته

زه به خاورې په سر باد کړم

تا به هر لمانځه کې یاد کړم

ته وحشي زلفې خورې کړه

وایه ! ړنګه راشه جال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا دې تنۍ شته په گریوان کې ښکلې
کافره نه یې په ایمان کې ښکلې
مینه نازکو ښکلیو کار کله دی
بلده نه یې په تاوان کې ښکلې
چې د منصور وینې نکریزې نکړې
کله به ما دا خپل جانان کې ښکلې
قسم په شنه خال ستا د سپینې زنې
که یې د رنگ په عشق کې وران کې ښکلې
ستا د وفا چیرته هنر ښکاریږي
چې دې د شونډو جام پنهان کې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته دې ښار کې ټول تنها دي د پردو غوندې دي

دلته دګل پاڼې تيرې دي د اغزو غوندې ديږي

دلته مومن په سر صليب لري په ژبه "يس"

دلته کافر په سر لمبې لري ډيوو غوندې دي

مينه يهود مينه ترسا ده په کعبه کې نشته

دلته هر زړه حجر حجر دی د کعبو غوندې دي

دلته سلام په چا کول له آبرو تيريدل

دلته روغبړ د مهذبو د غويو غوندې دي

دلته ناپاک پاکو شرابو ته طعنې ورکوي

دلته پاکان دمهاجر د آبرو غوندې دي

چيرته چې هر پل نفرتونه سرخازې جوړوي

د رنګ غزلې ګل له زړه وتو وړمو غوندې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوندې په خوب کې دې ژړلي دي نن
چې نن له سترګو پرېوتلی ښکارم
په هيڅ بازار مشتری نه لرمه
ستا اسويلو آزار وهلی ښکارم
زما جنازه ستا اننګو کړې ده
د زنخدان خاه کې لويدلی ښکارم
د عشق شهيد يمه مزار نه لرم
د جنتو دوزخ سيزلی ښکارم
ړنګه فلک ارزان پلورلی نه يې
د زلفو تار سره اوبدلی ښکارم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نه وړاندې زما سیوری آیینه ښکله وي
د مخ سحر دې چې د زلفو تیره شپه ښکله وي
د مینې ښار دې سپوږمۍ نه لري او لمر نه لري
په دې کوڅو کې اغزي تیږې مې سر پسته ښکله وي
دلته آذان د میکدې نه د پیالو نه راځي
زما تندی د ساقي سترګو پیمانه ښکله وي
د مسلمان د لباسي ایمان د رنګ غوندې دي
د تا سلګۍ چې یې زما لمبه سینه ښکله وي
ملا مې د مینې د سپوږمۍ غوندې ماتېږي ځکه
د نن سبا لوظونه مات د وخت شپنه ښکله وي
د ږنګ د ماتې ځوانۍ غږ د مات رباب غوندې دی
څنګه به مسته شي چې تار یې اندیښنه ښکله وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تار د زلفو له سپوږۍ نه پرېوتلی وو په ځمکه
مستو جوړ کړو ترې ستار او زاهدانو لار کړه ورکه
رنګ اوبدل په خپل دیوان کې سیاهي د هغو زلفو
کله جوړ شو ترې غزل او کله عشق نه په کې کرکه
کله خوب وو کله هوش وو کله زهر کله نوش وو
کله مې وو کله جام وو کوثر کله هغه ترکه
کله کفر کله دین وو کله لار وه کله سحر
میخانه وه که مسجد وو له کوم جامه تپوس وکه
رنګ ولاړ وو د منصور او د خیام د کوخې منځ کې
چا ویل چې مسلمان دی ما وې کفر سر يې غوځ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله د تش جام غونډې سینه د چا کنډره شي
کله په غورځنګ شي او آسمان پورې هم بره شي
کله داسې کېږي داسې نه کېږي پوهېږم نه
هو په ما قیامت شي چې مې خیال د چا تر سره شي
غم د خلکو لاړ شي او کوترو غونډې راشي بیا
ما ته مې د غم مرغه بې لاسه او وزره شي
واچوه شراب ساقي چې ډېر دا غم زغمی نه شم
زېړ شي رنګ مې چیر ته چې د عشق کومه خبره شي
کاش چې عشق عاشق سره د غم غونډې وفا وکي
وژاړي خندا کې هم خندا یې هم نظره شي
ای د ړنګ سپیره غزله مست شه په شرابو کې
وکړه منصوري ناري چې عشق هم در په دره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آدمه ! تا چې څه ګلان کړلي
هغه ګلان لا چا رېبلي نه دي
د تا ګناه او خطا پاکې شولې
زموږ سجدې لا چا منلي نه دي
ګني دا ټوله کيسه مونږ ته وله
څوک له جنته چا شړلي نه دي
زه دې دوزخ او عذاب نه منمه
موږ د تقدير اوراق ليکلي نه دي
زه د آدم ګناه منلی نه شم
منم نه څه چې ما ويلي نه دي
زه دې جنت کې نه په څنګ کې اوسم
ما بې دوزخه څه ليدلي نه دي
انکر نکير دفتر ته اور واچوه
څوک موږ په منځ کې اوسېدلي نه دي
درنه د ړنګ پښتون جنت کې غواړم!
پښتون ته چا لا ټيټ کتلي نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره ! راته مه وایه پخلا به شم
ووایه، د تا ومه د تا به شم
تللې که آسمان ته ومه را به شم

وږم د گل چا له گل بیل کړی دی
چا له ستورو ځان ته امیل کړی دی
زما آسمانه ستوری دې یم ستا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

زه په تا په مینه دې باور لرم
نه لرمه صبر دا هنر لرم
صبر صبر صبر کې فنا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې تقدیریونه سوزولي دي
مینې له آسمان ستوري راوړي دي
مړه به شم خو یاده په وفا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

مینې زما مینې ښښتنې زما
تا نه ځار شه وینې ښښتنې زما
مه اوړه له رنګه نیمخوا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیدو غانونه گرځوي په ژامه

د نامه گڼده يې هغسې وي خامه

استنجا کې به دعا د استنشاق کړي

لوی مفتي شي چې په سر کړي خپل عمامه

د ايمان او کفر مهر يې وي لاس کې

چې پښتون مشر پرې ځنگه کړي بدنامه

الا الله ته دې پرېږدي نه لا اله کې

بس په ښځو پسې نښتی يې امامه

سترگې پرانيځه د وخت ځنې خبر شه

اسلام نه شي په اودس باندې تمامه

د مچۍ ځالې ته مه وره ړنگه گوتې

گنې غوځې به کړي لاندې ستا د نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ مثال په اوسنۍ آسیا کې
سره غوښه سپیو د قفس په خوا کې
که شو هډوکی هم خلاصی نه لرو
سپی هم کیدی نه شو د سپو نڅا کې
دا د سیاست او د قدرت جګړه ده
موږ د خرگوش په خوب ویده دنیا کې
یو نه شو نه شو یو کېدلی نه شو
ورک به شو ژر د پټ غلیم بقا کې
سپی مه شه خو په لاس یې غاښ لګوه
د سپو په جنګ کې د کوترې غپا کې
د سر سړی مو په سر پاتې نه شو
دله دیوث مشران شول پښتونخوا کې
بیا به تاریخ بیا به تیر وخت را نشي
ړنګه راوینښ شه نن شه نن په خوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل چې د مړو سترګو زما په سر شي
آوازې د مرګ مې پورته له هر در شي
لا ژوندی یم ما په مړو حساب نکړئ
جنازې د عاشقانو هر سحر شي
هغه مۍ چې د ساقي له ګوتو څاڅي
مرګ ته ساه ورکي اعجاز شي او هنر شي
څو چې شپه په میخانو کې سبا نه کړم
سوزوي مې لمر د چا د مخ قمر شي
عاشقان په ژوندو چا شمېرلي نه دي
د باڼو له زور که کله څوک خبر شي
ړنګ د تا په عشق کې مړو کې حساب شو
فال به نیسم که دې ښکار په شوخ نظر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه سره مې مه ګنډه دا تار د زلفو خام وي ډېر
پام چې جام اوچت نه کې د مينې جام بدنام وي ډېر
دلته د بلال آذان د چا د بنګړو شور کې وي
دلته خال کعبه شي خو طواف لره يې دام وي ډېر
پام کوه چې دلته د کوثر ساقي خپل جام سره
سر له تنه غواړي که د تنده د دې جام وي ډېر
عشق د پتنګ سر خوړل دي عشق د شمعې زړه سوزل
عشق کې منصوري ويل وي هر منصور ناکام وي ډېر
عشق به دې لمبې کړي ړنګه او لمبې ايرې شي بيا
باد به دې ايرې يوسي مړو سترګو ته دې پام وي ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانجه په سترگو دوه لاسه مه وهه
په خامو شونډو دنداسه مه وهه
مين ظالم وي ډېر به پاتې نشي
سره د سرو شونډو د پاسه مه وهه
چېچل په غاښ د سرکو شونډو توبه
سره مرچکي په پتاسه مه وهه
په يارانه کې خو بنګړي ماتېږي
هومره غوصه ! ديګ په کاسه مه وهه
عشر کې رنګ غريب ته شونډې ورکه
د نيلام غږ په نخاسه مه وهه

نخاسه (عربي)= منډيي، بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگو کې اوسېږي د اشنا کیسې همدومره وي
پرېوځي په گرېوان د چا، وفا کیسې همدومره وي
پل له کاروان پاتې شي په نرمو نرمو خاورو کې
مرگ و ژوند یادېږي خو رښتیا کیسې همدومره وي
پاتې نه شوه لاړه ما یې ډېر لمن ته وژړل
گل سره د پرخې او سبا کیسې همدومره وي
یو بل ته چې وسوزي د شمعې پتنگ مینه ده
عشق کې د لوظونو د بقا کیسې همدومره وي
ټولې نشي خومره چې د مات زړه ټوټې ټولې کي
مینه کې د پاتو د دنیا کیسې همدومره وي
زه او تنهایي زما د اوښکو سره وژاړو
نه ووځی له زړه نه د ژړا کیسې همدومره وي
ړنگه چا ته مه وایه چې خومره پرې مین یې ته
وسوزه په زړه کې د وفا کیسې همدومره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه، سرونه نه ماتېږي
چې دوه خرونه سره مست شي
ملتونه خاورې کېږي
د قدرت تږي چې پست شي
بیزو خویه رهبر داسې
لکه توره چې له جست شي
د ناپوهه ولس مشر
د شیطان له سوټې هست شي
پټې سترګې پسې درومي
د ړاندو لاس ته چې دست شي
یرغمل شي ړنګه پوهه
چې جاهل جاهل همدست شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخې زما د زلفو شپو لاس کې دي

د لمر ختل دې د کتو لاس کې دي

ته به له ناز مخ ته لاسونه نیسې

ښکلاوې ستا د پټېدو لاس کې دي

د مین زړه ماتې نسکورې پیالې

په شونډو زلفې پرېوتو لاس کې دي

د زنې خال کې دې ورک زړه لټول

چېر ته چې ستوري ورکېدو لاس کې دي

نادان هوس د زلفو دام ماتوي

عقلونه خام د شونډو سرو لاس کې دي

د رنگ د خیال هنداره ستا ډکه ده

غزل لیکل د خاطرو لاس کې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د خالونو د شمېرلو په هنر پوهېږم

له شونډو جام د اخستلو په هنر پوهېږم

د اننګو د سپینو زرو نه روپۍ جوړوم

په یوه روپۍ د ځان پلورلو په هنر پوهېږم

په تیږه زړه د معشوقو ورته بانه تېزوم

زه د خنجر د نازولو په هنر پوهېږم

پېزوان ته وینې ورکوم چې ښښتنه سیاله شي

په خپل فتوا ځندۍ ختلو په هنر پوهېږم

اوربل ته چل د خرخشو ښیم وږمو سره زه

په پرهر زړه مالګه وهلو په هنر پوهېږم

د چا د مړو سترګو خپو ته توپانونه راوړم

په مړو ژوندیو د وژلو په هنر پوهېږم

له تار د زلفو نه رخسار ته تور کفن جوړوم

زه د رسمونو ماتولو په هنر پوهېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په صحيفو د سپين جبين باندې حلال ليکمه

د عشق مذهب اعلانولو په هنر پوهېږم

سيورو کې زه د دوزخونو زخمي زړونه ساتم

د شونډو نښو د ساتلو په هنر پوهېږم

دې ځيگ پښتون ته څه د مينې آيتونه راوړم

د ميخانې د آذانونو په هنر پوهېږم

خپله پگړۍ د عشق د زلفو سره کلکه تړم

د نفرتونو ورکولو په هنر پوهېږم

د عشق فتوا ده چې د رنگ غوندې پيالې پورته که

نشه نشه جنت ته تللو په هنر پوهېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنداره گورم چې یوه شېبه په ځان وخاندم

په عقل مینه په مذهب کې ورک انسان وخاندم

عقل مې وتړي په یو زنځېر او مینه په بل

زه په جنت کې هم شلېدلي خپل گرېوان وخاندم

هنداره گورم خو لوګی لوګی هر څه ښکارېږي

په سوي عقل سوې مینه او ایمان وخاندم

څوک خدایان خپله جوړوي څوک د چا خدای شي خپله

زه هومر ډېر د خدایانو په دوکان وخاندم

په یو وزر باندې رسېږي منتها پورې څوک

د چا د خط و خال د مینې په فغان وخاندم

انسان په عقل ځناور شو عجیبه نه ده دا ؟

زه په بیزو له کهول پوهانو د زمان وخاندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که يې هنداره د پردې ښتن ټوټه ټوټه کړه
زه به په ستر مفتی د کلي په وجدان وخاندم
هر چا په هر رنګه انسان او خدای ډال کړی ځان ته
له درده زه په دغه ګټه او تاوان وخاندم
هر چا تر وسي د دنيا او دين په نوم پلورلم
اسير مرغه وم د قفس په شنه آسمان وخاندم
لکه ملا چې جنازې باندې ياسين ووايي
"ړنګه" افغان ته دې په چغو او افغان وخاندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته دی څوک په میخانه کې ؟ چې په ما باندې ثواب کړي
په شراب کي مې اخته کي بیا مې اور باندې کباب کړي
بیا مې ټوټې ټوټې سوی بدن میو باندې غوړ کا
بیا مې وارتوي لمبو ته دو چندان ثواب حساب کړي
چې زه نیست شم میکده کې د ساقي په عشق به هست شم
په پیالو کې به اوسېږم مست به نوم زما شراب کړي
د رندانو په محفل کې به زما پیالې جنګېږي
څوک به کفر را ته وایي څوک کوثر را ته خطاب کړي
ژوند هغه چې څوک شراب شي د ساقي په شنه پیاله کې
نه خواږه تانده انګور چې مچان خوږ پرې خپل لعاب کړي
که ساقي ته رسېدل وي د عشق ژرنده کې ځان دل کړه
څو هستي خپله رنګ نه کړې عرش ته پورته څوک تراب کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ټټار يې په خټک جوړوم
له ماتو تورو ځوان هلک جوړوم
د عشق او عقل له انګورو څخه
د رومي روح او د ختک جوړوم
د زلفو تار او د باڼو په ستنه
رنګې پښتو ته غزل کلک جوړوم
چې د پښتو ناوکۍ سياله کړمه
د نظم مخ ته يې نمک جوړوم
څو په سجده شي هر کافر د پښتو
په صحيفو يې ورته شرک جوړوم
که لر او بر جانان پښتو هېره کړه
رنګ ته مزار له لمبو ډک جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک د عقل پسې تلل خو زه وفا پسې تلم
ځکه ټول بل خوا ته روان ول خو زه تا پسې تلم
ښکارېدم چا ته مسلمان کله کافر ښکارېدم
کله به تلمه زه مسجد کله مینا پسې تلم
په ګل اغزو په میکدو او په پیالو کې ته وې
ته په هر څه کې ښکارېدې ځکه هر چا پسې تلم
تور دې د مینې خومره خوږ و چې کوثر به نه وي
زه د منصور له نسله وم د هر رسوا پسې تلم
مزل د عقل د خره چرته او د عشق د دلدل
د تریخو میو په وزر دې منتها پسې تلم
"ړنګه" په مینه کې ودان شوې خو هوس ښکارېدو
ځکه پتنګ شوم په لمبو د درد دوا پسې تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې پېغلې (ملالې)- !

غږ د اټر لرې بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

درونـد د څادر له دغه شین آسمانه
د تورې پړک دې له دې لمر روښانه
د پښت تاریخ د زمرو ځاله یې ته!

غږ د اټر لرې بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

لاس کې انوار لرې موسی پښتنې
د آسمانونو مسیحا پښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهالت تیرو مشاله یې ته

غږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتني پېغلې ملاله یې ته!

د سر په بیه مینه مینه کوې
د خدای رسول سره له دینه کوې
زما عایشه د دین جلاله یې ته!

غږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتني پېغلې ملاله یې ته!

کله نازو شې زرغونه شې کله
د پت پتنګ او هم ډیوه شې کله
ثاني د نشته بې مثاله یې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبړ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د نورو خلکو نارينه نه نره
د ننګ مورچل هر يرغلګره لره
د "ړنګ" وطن بدر جماله يې ته

غبړ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

- د ميوند د ننګيالۍ ملالې د حماسې د ۱۳۵ مې کليزې په وياړ، ملالې رح
او ټولو افغانو او پښتنو پېغلو ته ډالۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرې ګرېوان کې چې ساړه ښکاره شي
ړنګ به په ړنګ کابل کې څه ښکاره شي
د تا له سترګو نه پرېوتی یمه
څه به په اوښکو کې اوبه ښکاره شي
په تور د مینې د رسوا شوم هسې
لکه رانجه چې په لېمه ښکاره شي
معشوق که څومره کبرجنه شي خو
کله لیده په مخ درانه ښکاره شي
خندا د ناز دې اثر هومره لري
مسکا په مخ دا ستا د مره ښکاره شي
د ګل په مخ پرخه د ګل اوښکه ده
څاڅکي کې یوه نړۍ خواله ښکاره شي
قلمه مه خېږه د "ړنګ" زخمي زړه
په کې به مات د چا بانه ښکاره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې در ته گـــــورم تخیل زما غزل غزل شي
شمعه شم وسوزېږم رنګ زما بدل بدل شي
شمه هنداره تا ته ګورم تا کې ټول شمه ورک
او هر ذره مې ستا ذرې ذرې ته غل په غل شي
خیال ته وزر د هما واغوندم چې تا ته درشي
تاو شمه مات شمه سکاره شمه اوربل اوربل شي
لمر شم چې پرخه دې د شونډو درنه غلا کړمه زه
خو شم شبنم ستا په ګرېوان ذرې ذرې تل تل شي
لکه خالونه دې په مخ "ږنګ" ږنګ ذرې ذرې شي
چې په محفل کې دې په غلا را ته کتل کتل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره غرور! خو په تا ښه ښکارېږي

تا کې ايرې شوم تا ته څه ښکارېږي

را نه رخسار په پلو مه پټوه

بې له تا هېڅ نور ما ته نه ښکارېږي

دا غرځنۍ سترګې او مړه کاته دې

په سل پردو کې هم پراته ښکارېږي

په شونډو ته چې سالو و نازوې

زلفې د تورې له غم مړه ښکارېږي

ته په دروغو ړنګ ته نه مه وايه

د تا صورت زما له زړه ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځې په تلو کې خپل هنر د هېروو را زده که

د زړه بدل کې چل د غم د ورکوو را زده که

د ارمانو ایرو ته ځنګه طوفاني برخه شم

د شمعې ژوند د خپل ګوګل له سوزېدو را زده که

چې د دروغو صحیفې مې له رښتیا خوړې وي

په نن سبا را ته ژوندون په تش وعدو را زده که

چې ښه پرې پوه وي او بیـــا هم ورته سجدې سجدې وي

په عشق کې داسې صنم چا ته جوړېدو را زده که

په کومو لارو چې د کډې له دې چم تللي دي

په هغو لار پاتې کېدل دې له وړمو را زده که

روح یې په رګ رګ کې چې خدای به چیر ته ځای کړمه زه

چې را کې نه وې را ته خیال د بېلېدو را زده که

نه د ایمانه خلاصېدل نه له صنم غواړمه

رنګ یم په کفر کې ایمان د اوسېدو را زده که (۱)

(۱) اشاره ده طیبې کلمې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د الست د جام مستي ده چې فنــــــــا نلري
د "الا الله" او "لا الـــــــــه" هم هيڅ پروا نـــــــــلري
چا چې الست کې د ساقي جام ته لبيــک کړی وي
داسې ميخور منصور ته دين کفر مانـــــــا نلري
په هر ذره په هر قـــــــطره په هر ساه کې ساقي
که په هزار پردو کې پټ شي پټېدا نـــــــــــلري
ساقي له چا نه به ته کــــومې دروازې بنـدې کې
ستا در ته نشته هسې لار چې منتها نـــــــلري
که دې مسجد که بتخانه او که په بل ځـــــاى لټوي
مقصد خو ته يې د رندو تگ څه خطا نــــــلري ؟
ساقي ساقي راشه دا ټول ضعيف انسان وبښـــه!
حتى فرعون او عزازيل هم څوک بې تا نــــــلري
د رنگ به ونه منې دا چې کيسه ختمـــــــه کې ته
تا چې مني هغه احمد او مسيحا نـــــــــلري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تودو هم له سړو راووځو
د تاریخو له ځولنو را ووځو
د وخت جلاد را ته څندی جوړوي
د عزرائیل له ارادو راووځو
هر ځو که مونږه مړه کوي دا خلک
موږ به له هرو هدیرو راووځو
چې يې شړلي له ښارونو یو موږ
لکه اغزي په دښتو غرو راووځو
د نازولو تمه نه لرو خو
په څه له خپل کلیو کورو راووځو
تا ته به موږ اغزي د سترگو ښکارو
خو موږ ښکلا یو په رانجو راووځو
په تیتو سترگو را ته مه گورئ چې
په یون د سترو پښتنو راووځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یو خوشال او احمدشاه پیدا کړو
ساه شو له تورو تورو زړو راووځو
غلیم که پوه دی موږ کم عقله نه یو
خو ځنګه موږ له خپل پښتو راووځو
خاورې به شو خو واورئ ورک به نه شو
ړنګه په ننګ له جنازو راووځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وې چې ډېر سرې دا اور سوزوي

د ښکلو شونډې د زړه کور سوزوي

شيخ چې جنت وايي او شخوند تيروي

گوندې دوزخ به تش دا نور سوزوي

تنکي شراب زما زاړه زخمونه

ساقي ما ستا دغه ټکور سوزوي

نن مې د ټول کلي په مخکې ښکل که

په تش لوظو دې ما پېغور سوزوي

چې به رښتيا سرې شونډې را کړې که نه

دا نادان شيخ خو مې په تور سوزوي

پرخه د گل يا ستا د شونډو په سر

نيمخوا ړنگ دی چې هر لور سوزوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهبري د هر سرکوزي دنده نه ده
د اوبو په زور روانه ژرنده نه ده
بصیرت بویه که غواړي بومیا شي
هره پکه ټنډه ستره ټنډه نه ده
د ملت ژغورل د وخت په حادثو کې
زلزلو نه ټینګته هر خوا منډه نه ده
د شپانه کمال په غټو سپو کې نه دی
خو د سپو ونډه بېځایه ونډه نه ده
سترو سترو پښتنو تاریخ کې ړنګه
ګوډاګو کیسه اوږده ده لنډه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش په مینه باندې خاورې گـــــــــــوهر کېږي
چې رانـــجه شي تيــــره وړ د نــــــــــــظر کېږي
خــــــر او سپی به په څه زده کړه انسان نه شي
خو انسان په لږ غلفت باندې خـــــــــــــر کېږي
که دوزخ دوزخ لمبې غـوارې جنــــــــــت شي
د خليـــــــــــل د توکـــــل په اثر کېـــــــږي
د ساقي تر عرشــــــــــه لار د یوه گــــــــام ده
خو ترلاسه د مرشـــــــــد په وزر کېـــــــــږي
که په ځان کې دې ورک خدای غوارې پيدا کړې
د غريبـــــــــــــــــــنواز د خـــاورو په در کېږي
ړنگه سپی د در د واړه اوليـــــــــــــــــــاء شه
چې د دوی له لاســــــــه زهر کوثر کېـــــــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنډاسو ژامو کې چینجـــــــــن غاښ پوښ د زر اغوندي

خومره چې سپک وي د درنو پګړۍ په سر اغوندي

ګوډ خــــــــــــرونه دلته بومیا دي د تازي آسونو

د پاچاهانو خول اکثـــــر د کلي خـــــــــر اغوندي

په زړه داغلی غاټول تښتي په مېـــــــرو کې اوسي

اوبړۍ د ناز لمن د ښـــــــکلو په ګـــــودر اغوندي

د وخت په تله نن درانه خلک چې سپک را خېـــژي

مریومي ډم جـــولا جامو ســـره ګـــوهر اغوندي

د معجزو وختونه تېر دي خو دې ړوند پښتـــون ته

ټټو مزاجـــــــــــه شېخ د سپین دلدل وزر اغوندي

جګړه د فکر وه پښتــــــون په کې ډال شوی و چې

ډمان مشران شول او چپـــــــن د پیغمبـــر اغوندي

ړنګه راویښ نه شو ما ډېر په غوږ کـــې ووې ورته

ټول د دښـــــمن دي خو جامې دې د دلبـــر اغوندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نظر په سپېلنو پټوه

سترګې دې ما نه په کمځو پټوه

هومره چې ښکارم هومره نر نه یمه

مخ دې له ما په څه پلمو پټوه

دا خوني غشي داعشي بانه دې

د تورو سترګو په رانجو پټوه

د سترګو تور چې دې کعبې شرموي

دا ګناهکارې په لېمو پټوه

دا ښار د حسن نه بېزاره کړو چا

کور د پښتو په نفرتو پټوه

رنګ دې بېزړه دی ساقي پام په کوه

غلی نظر دې له پردو پټوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق تور ته دې سلام وي
چې اعدام وي چې اعدام وي
د بې سرو په محفل کې
عقل جرم عشق انعام وي
د خوشال په میخانه کې
د حمزه د غزل جام وي
د غني لیونو میو
باندې مست سکنې مابنام وي
د حمید د خیال نازکې
ساقي، عقل د خیام وي
د رحمان د عشق لمبه او
د رومي سوی کلام وي
په سماع کې سپوږمۍ ستوري
په هر دام کې نوی دام وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملايکې هم راغلي

تماشې ته يې تمام وي

دلته شاه د زمانې هم

د کوثر د جام غلام وي

واړه خام هلته پاخه شي

پاخه واړه هلته خام وي

د (يس) په ميو محوه

سي پاره په "الم" وي

لا اله الا الله د

پښتنې ساقي کهول قام وي

هلته "ږنګ" څندی کوي چې

هر منصور ته دا انعام وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه کافر نه شم انسان د پېژندلی نه دی
د ده په کوم کار چې شیطان هم شرمېدلی نه دی
هغه انسان چې ملایکو ته تا وپېژندو
خدایه! تر اوسه خو هغه انسان راغلی نه دی!
خدایه په نن سبا به غږ داسرافیل وارو
بې له خو تنو قرآن چا رښتیا منلی نه دی
موږ له قرآنه تش دا ږیره او پګړۍ اخستې
زموږ د کلي مفتي هم ښه سم ویلی نه دی
ګوندې جنت دې د کابل غوندې سپېره پاتې شي
دومره پوهېږم ځناور ته دې ساتلی نه دی
فلک د لمر څراغ بل کړی او انسان لټوي
ګوندې جنت نه د آدم هېڅ راشړلی نه دی
خدایه ته هم لکه ړنګ تل ارمان په زړه پاتې شوې
ما په صورت انسان خو په معنا لیدلی نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش چې مرګ د ساه وتل ول

اوښکې سترګې ژړېدل ول

کاش زنځیر تش حسارت و

کاش دروغ په تش ویل ول

کاش ښایست وی په رخسار کې

کاش خوښي په خندېدل ول

کاش ایمان په الا الله و

کاش جنت په لمونځ کول ول

کاش ګناه وه تش مردوده

کاش کافر تنها ځېل ول

د شیطان کلی معلوم وو

په صورت انسانېدل ول

کاش چې شپه تنها تیره وه

کاش په ورځ د لمر ختل ول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش د خدای مکان معلوم و
توريې تيږي ماتول ول
کاش چې لارې ډېرې نه وې
کاروانونه بې منزل ول
زاهدانو ته دوزخ وو
جنتوته هم سېزل ول
د واړو واړو خدايانو
خوني واړه ړنګېدل ول
کاش او کاش چې جام حلال و
ننه باندې يو کېدل ول
کاش چې ړنګ ليونی نه و
نه يې شعر نه ليکل ول

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ته دې نښې د رخسار راکه
راکه د زلفو نه دې تار راکه
چې د اوربل نه د ستار جوړکم (کړم)
یاغي باغي زلفې په وار راکه
نغمې د هجر زما ډېرې زده
غزل د وصل د سهار راکه
نورې پیالې په ما اثر نکړي
نشې د سترګو د خمار راکه
مقطې (مقطع) ته ورسېد غزل د ژوند
خال هومره ما ته تش دیدار راکه
منم چې ورړ نه دی د هیڅ څه رنګ
په سرکو شونډو کې مزار راکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای ج سره خواله

ساقي چې هر څه کې اوسېږې څه حرام ولې وي
څوک د زاهد کړو جنتي، دوزخي جام ولې وي
مستي مستي ده که په جام وي که په حی وي یا هو
کارونه واړه ستا په لاس دي څوک بدنام ولې وي
ولې دې واخسته شیطان نه توبه او ښښنه
ای عادل خدایه ستا په وړاندې څوک ناکام ولې وي
څوک دې په یو دانه غنم له خپل جنت شړلي
څوک د ملکونو په غلاګانو هم نیک نام ولې وي
خدایه ازل کې د لیکلی قرآن او بختونه
دا فرعونیان به مسلمان دلته تمام ولې وي
خدایه د ړنګ بې ادبي په خپل جلال وبښې
دا څو پوښتنې وې د زړه دا عقل خام ولې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پیدا شي لیونی وي لیونی ستر شي او مړ شي
چې پښتون بچې څوک مړ کي پرې په خپله پښتون پړ شي
ته یې وژنې زه یې وژنم بل یې وژني ځان هم وژني
مودې وشوې چې مړ نه شو څو په وینو کې ککړ شي
هدیرې مو واړه ډکې په جنډو د شهیدانو
دغه خړ پښتون به کله د ساده مرګونو وړ شي
لکه ټولې سپینې حورې چې پیدا دي پښتنو ته
چې د حورو خبر راشي لیوني بیا ورته خړ شي
ړنګه زه قاتل د ځان یم زه د چا ګرېوان ته لاس کړم
چې قاتل مې هم پښتون دی، بیا پښتون په پښتون مړ شي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ دې نور وي دا اغزی پښتون دی

چې غیرتي دی لیونی پښتون دی

دوی د ښایست وي موږ ساتونکي د دوی

په ننگ و نام د بل سوی پښتون دی

پاڅوه مړي شاهان وپوښته ترې

وایي به تش یو مېړنی پښتون دی

وړو خدایانو ته سجدې نه کوي

داسې کافر او نر سړی پښتون دی

چې ورته سپک شي نو جنت نه مني

داسې بدمغزه ننگیالی پښتون دی

که ټول جنت ته ځي پښتون دوزخ ته

ړنگ دوزخي دی لومړنی پښتون دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

لکه قرآن سوچه سوچه که پښتو

د زردشت اور شه او لمبه که پښتو

سترګې رندي شه د ملا او زما

په خپله غېږه کې ويده که پښتو

د غرنۍ کوچۍ د شونډو په څېر

خوږه خوږه لږه سپېره که پښتو

په هېڅ آيت يې حرام ونه ګڼي

وطن ساقي ترخه پياله که پښتو

زه دوزخي ځم او پښتو دوزخي

اغياره نر شه او لمبه که پښتو

رنګه دا ژبه او دا خلک نه مري

کنه پښتون خپله هم مړه که پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي خورو ورو وېښتو سره د څه تړلي

مسکۍ مسکۍ سترګو پيالو سره د څه تړلي

چې په طواف کې په سجده کې توبه نه شم کوی

ترخو ترخو جامونو شنو سره د څه تړلي

بېګاه مې شيخ له ميکدې نه په راتلو ليدلی

په جام د جام د لګېدو سره د څه تړلي

زموږ د کلي آذانونه ميکدې نه کېږي

ماتو په لېچو سرو بنګړو سره د څه تړلي

شيخ و زاهد صوفی او زه د منم

دا هومره ډېرو ليونو سره د څه تړلي

هوښيار د ډېر کړل څوک سفر ته د حجاز کله ځي

تورو خالونو اننګو سره د څه تړلي

چې ړنګ په اور سوزېدل غواړي جنتونه پرېږدي

دې سويو سويو اسوېلو سره د څه تړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره په پښتو او نه افغان باندې جوړېږي
اسلام د هم پر ځای وي بس انسان باندې جوړېږي
فکرونه انساني شي نو ټولنه انساني شي
مذهب هلته انسان لره قرآن باندې جوړېږي
په انس باندې چې خاوره تر څو ختټه د چا نشي
داړيره سترګې زلفې هم حيوان باندې جوړېږي
ملت دی او که قام دی که دا ژبه ده که رنګ
يوکېږی خو د ميني په زبان باندې جوړېږي
ملت د عاشقانو ملتونونه جلا دی
ای ړنګه ستر انسان په عشق ايمان باندې جوړېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ډاریږم نر یمه پښتون یمه

نه مړ کیږم ساه یمه ژوندون یمه

هر څو که د وخت ګزار څپلی یم

زه د آزادۍ د چغو یون یمه

خیرې ګریوان لوڅې پښې مې مه ګوره

زور د شاهین عقل افلاطون یمه

سوبه تش په تورو غشو نه کیږي

زه زمری یم زور یمه جنون یمه

یو څه کې اغیاره در ته پاتې یم

نه لرمه مشر چې زیون یمه

خوب نه دی یو کیږي پښتانه ړنګه

زه د سکندر قاتل پښتون یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هر غړی اباسين وايي خيبر يادوي
اخوا د کرخې مې لېمه سترګې د سر يادوي
که يې باغي بولې ترهګر او يا غدار يې ګڼې
خو هر افغان به يو افغان په لر او بر يادوي
پنځه زره کلونه چير ته اويا کاله چيرته
د داسې ورونو بېلېدل به نو کوم خر يادوي
زه د انګريز د پنجابي نه هم ګله نه لرم
د قام په ننګ مې غدار نن پښتون رهبر يادوي
خو مور پښتو پښتونستانه تېرېدلی نه شو
دا منصوری غاړه ځندی وايي دلبر يادوي
مونږه بچي يو د سپين غر د سليمان د غرونو
د پلار د تورې شرنګ مې هر بوټی او غر يادوي
رقيبه رنګ مړ کړه که غواړې دا نعره غلې شي
جانان جانان پښتونستان په شپه سحر يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی تروشه ما په دې ته خندوې څه
مدام یره ما له اوره یروې څه
که دې دومره وي ایمان په ککرۍ کې
نوې پېغلو ته سامان خپل غوړوې څه
ای له میني سره ورانه ای کرکجنه
په دې کرکه جانان خدای ته لټوې څه
څو هنداره کې لعنت په ځان ونکړې
لعنتي صورت په شونډو ښکلوې څه
منافقو مسجد بند کړه محتسبه
د پاکانو میخانه ته بندوې څه
ړنگه اور په دنیا بل کړو دې چړیانو
دې چړیانو نه اوس څنګه خلاصوې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه نوی روح وتلی وي له چا نه
يا ځانمرګی دې په ورو تير شي له خوا نه
داسې زړه زما ودرېږي بيا درځېږي
چې تېرېږم په کوڅه ستا زړه ستومانه
هومره خوږ وي غږ د سترو سندرغاړو
ما ته ستا د کوڅې سپيو غپا ګرانه
څومره نرمې چې د سپينو شونډو زور وي
ستا د کلي ماشومانو تيګې کاڼه
عشق که څومره هم ظالم شي ظالم نه وي
مينه خدای وي ړنګه ځار شمه له خدای نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په میخانه کې خاورې شوی اوربل څه ځوروې
شوی په رګ رګ په شرابو بدل څه ځوروې
په میخانه کې مې رسی، د زړه ساقي واخسته
ای محتسبه لیونی یم عقل څه ځوروې
که اوس مې ووې چې جنت سره دې کار نلرم
وایې بېعقله یې بیا ته بېعقل څه ځوروې
لاړشه زما سره حساب ته د ګناه مه کوه
برخې که شې نو نکړه بدل منفعل څه ځوروې
د جام خوني سترګوته زه ړنګ کله ټینګ نه شومه
زما بېچاره شهید زړګی له ازل څه ځوروې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ډم زموږ د کلي خان کړو کوم چا
خدايږو خوشحال يې که پښتو پښتونولي ته تېنګ شه
ځکه د ښار فاحشې ستر ستر دستارونه تړي
کوم نمازي به يې سجدو رښتينولي ته تېنګ شه
د منافقو تراويح دي ډېر کلونه وشول
خدايږو نبيان که يې روژو او پيښنمي ته تېنګ شه
که دا ملا که دا زاهد که دا صوفي وي زموږ
په والله بالله که شيطان يې هم سيالي ته تېنګ شه
ړنګه عزت د بېعزتو په بازار خرڅېږي
څوک به د دې بازار بايع او مشتري ته تېنګ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک که څومره هم اوږدېږي څنار نه شي
چې پیدا نه شي هوښیار نو هوښیار نه شي
تعقل په سن و کال په عمر نه دی
ډانگی هر څومره که زوړ شي ستار نه شي
هېڅ مکتب باندې ادب چا القا نکړو
بې ادبه با ادب په دستار نه شي
لکه رنگ د گل ازل نه جانان ورکي
بیا بدل به په زحمت د ملیار نه شي
ړنگه وتله خلک طمعه هومره ساته
تره که څومره هم ظهیر شي خو پلار نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د يو عرب نصيحت دی خپل زوی ته چې ما په شعر اړولی خو د يو روښانه انسان په توګه زه ورسره همغږی او هم فکره نه يم، ځکه جنسيت په تعقل او شخصيت کې ونډه نه لري.

که مې اورې يوه خبر له زړه نه صافه
بې له ښځې څه ژوندون وي څه يې لافه
خو له ښځې چې د ژوند وي څومره ګټې
دا ببری ښځې د سپي غوندې بيا غاپه
که د کله د واده فکر په سر شو
کړې به نه ته انانه بله منانه
حنانه او حداقه او براقه ته
يوه بله ښځه هغه چې شداقه
انانه ښځه هغه چې تل شاکي وي
منانه په تا احسان کړي چې ناڅوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حنانه به تل د مړ مېړه صفت کړي
پوره نه به فرمایش شي د حداقه
براقه به تل سینګار پسې زغلېږي
شداقې ښځې د ژبې د خدای ساته
ړنګه ښځو باندې ډېر ګوره لړېږي
یو صفت د جنت ښکلې ښځه پاکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركې!

زړه غواړي مورې ستا ليدو ته كتل
اوښكو كې اوښكې ستا لېمو ته كتل
زړه غواړي مورې ربړدېدلی لاس دې
سوال ته اوږد شوی ژړېدو ته كتل
زړه غواړي مورې چې زه څمه درنه
ته راپسې شې ستا راتلو ته كتل
زه غواړې "خير دی بچی خير دی" د تا
زما "څه وركه شه" ويوو ته كتل
زړه غواړي ستا د مايوسۍ خبرې
زما د ويده وجدان كتو ته كتل
زړه غواړي ستا تڼاكې پښې موركې
زما حامله غټو كولو ته كتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه غواړي ستا سر تورى سر مورکې
بیا بې ناموسه ستا بچو ته کتل
مورکې ځار مورکې مړ نه شومه
هر چا دې سویو اسوېلو ته کتل
مورکې ما ړنگ کله ونه بخښې
تا سوال کوو ما دې لېچو ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخه څو چې د شرابو سره وران شوې
ډېر بېلارې شوې کمعقله شوې نادان شوې
چا په عقل د لیلا لمن نیولې
عقل خر که (کړه)، که د عشق په لار روان شوې
جام اوچت که د ساقي په نوم یې وڅښه
د منصور غوندې به وایې چې جانان شوې
چې جانان شوې ځان ته مه ګوره بیا هلته
اناالحق که هر ذره کې د خپل ځان شوې
ړنګه راشه راشه مه تښته له عشقه
که طالب د یس جام د لامکان شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترو نه د سترو طمه ولره
تشه کتوۍ سپک خلک به څه لره

سپک سره په خپله سړی سپک ښکاري
خروالا يادېږي ځوک چې خره لره

نن سبا په جيب پوري تړلې ده
سم سړی شوده شي چې څه نه لره

ډېر ياران ساتل که څه کمال ښکاري
ړنګ غوندې د يو وي غمۍ مه لره

غمۍ = غم يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق د پاتو امیدونه نه وي

د ماتو زړونو آوازونه نه وي

چې مې آواز تر تا ونه رسېدو

د ځینو ځینو قسمتونه نه وي

ته دې خوشاله وې چې هر چېر ته یې

زموږ ساه خېژي چې غمونه نه وي

آه بیا به هغه پخوانۍ نه شې ته

چې مې په سترګوکې نمونه نه وي

د ړنګ ناکامې مینې هېره نه شې

نور لرم څه که پرهرونه نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منکسر نور جوړوي د بوډۍ ټال

ګنې يو دی زېړو شينو تورو سپين

د انسان جوهر او ار دی الهي

انعکاس يې څوک فارسي کړو څوک پکتين

خاوره ونه ميوه ټول دي له يو اره

غوره نه دی څوک په خوند او څوک جبين

تشه مينه څوک بنده کړي څوک مولا

په جهان به پيدا نه شي ترې غټ دين

تفسير د ړنګ د محمد د دين دا

مينه، عشق او محبت عين اليقين

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تار د زلفو یې ازل بل په ابد تړلی
ځکه له یو تاره تر بله رسېدلی نه شم
هغه وزر چې د مجنون ؤ هغه دښتې غواړي
زه یې تش نور ته د بدرۍ مخ هم کتلی نه شم
چې پښتنه بله شیرینه نشوه ګرم یمه زه
د نن فرهاد یم زنخدان په غره ختلی نه شم
د خال کعبې د ذاهدانو خونې ړنګې کړلې
که همدا خال وي نو سپېره جنت ګټلی نه شم
وروزې، لیمه، سترګې، باڼه سره اننګي او شونډې
په ما جرګه دي محتسبه ستا منلی نه شم
معشوقه نقده ده ستا ړنګ ته او جنت په شرطو
زه تل ناکام دا بل قمار هم ستا وهلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې سترګې پښتنو کې پښتنې پاتې دي
هغه حجرې تشو لېمو کې پښتنې پاتې دي

يوازې هغه پښتنه سوی ګودر او کلی
سوې جنډې پاتې ايرو کې پښتنې پاتې دي

له هر لوېدلي ديوال چغه د ماتم پورته ده
بسمل تېپې د مړو خولو کې پښتنې پاتې دي

د پښتونوالې تعريفونه مو اغيار را کوي
پښتنې کړنې سرخازو کې پښتنې پاتې دي

هغه د ړنګ ورکه، يتيمه او بې وځله پښتو
د تاريخ ورکو هظيرو کې پښتنې پاتې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ځانه په هر څه کې چې پاتې دي
نه اوري کاڼه دي خوشې ګاټې دي
دا د سترو سترو پښتنو زامن
څه چې لري هغه سترې لاپې دي
خدايږو په کې دين نه پښتونواله شته
پاتې بومياوو ته تش غاپې دي
ستر تاريخ او سپک حال ته مو وګورئ
ولې ؟ نن په څه مو ملاوې ماتې دي
ويښ شئ اى د مرګ په خوب ويده خلکو!
هر چا جنګ کې ستاسې مړي پاتې دي
ړنګه لا به نور پسې ذليل شې ته
لا خو د غليم ارادې پاکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې په رانجو کې په وفا د سویو رنګ نشته
ستا کعبه مردوده ده طواف ته یې پتنګ نشته

لاړه شه منسوخه یې د مخ کتاب د نه لولم
ستا د کافر خال سره زما د مینې جنګ نشته

هر تار دې د زلفو سراطونه د وفا ول خو
ای بېوفا خدایه د عشق اوس یې هغه څنګ نشته

ډېرې جنازې به دې په اور د شونډو وسولې
ای هندو مزاجې نور د هېر کافر ملنګ نشته

زه دې په جفا باندې خپه نه یم خو هومره چې
ژاړمه زړګي ته ستا چې نور په کې ستا ړنګ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پښې د ترړو نه دي
زه د عقل لیونی یم
دا کیسې د ویو نه دي
تر السته پخوانی یم
وم د نوح سره بېړۍ کې
په کنعان کې ځولنی یم
د یونس سره اوبو کې
د احمد سره ثوری یم
له هوښیارو یم بېزاره
زه مجنون یم صحرانی یم
زه پتنګ یم زه یم شمعه
نامراده سبانی یم
زه کافر یم زه مومن یم
زه هر څه کې لومړنی یم
چې ړنګ یاحی و یا هو کړي
بل منصور یم بېتېنی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښځه ـ

رنگ له ورايه که مهتاب وي
حورو سپينو کې حساب وي
لکه گل وي ښايسته مخې
لکه خار يې خوي خراب وي
سپی ساتل ورځنې ښه دی
زرزري ښځه کلاب وي
واړه ارز د انسان خلق دی
پاتې سوری وي سراب وي
لکه بوټ چې ډېر اړين دی
خو چې تنگ وي ژوند عذاب وي
کوم چې خلق لري صورت نه
خواږه تريخ لکه شراب وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که صورت سیرت وي دواړه
هم خرما وي هم ثواب وي
خدایه ړنګ ورځني ساته
که نبي د ستر کتاب وي

دا شعر مې د فکري جهالت په وخت کې لیکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب وي او شباب وي شيخه ته ولې سوزېږې؟
قسمتونه چا ليکلي ؟ ته په څه په دې سوزېږې؟

نه به زه کله زاهد شم نه به ته په ميو مست شې
څه چې ته څکې په جنت کې، زه يې دلته که پوهېږې

د ازل ساقي له دره، بې له مۍ غوښتل حرام دي
بې ميخوره ميخانه کې کوڅه ډب يې که اوسېږې

راشه راشه مسلمان شه د رندۍ پياله کړه پورته
څه ډارن ډارن فکرونه، که پښتون يې څه يرېږې

په يو تريخ ځاځکي د ميو ړنګ پلورلې دا دنيا ده
قلندر شې ليونی شې بيا په دې سودا پوهېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا شعر مې د يوې اغلې"پرخې" د ښکلي انځور نه په الهام ليکلی

چې څوک نوی نوی ميو باندې راشي
بيرته ولوېږی له جام سره چې پاخي
ته چې پرخه شوې په ګل باندې پرته وې
په دې بڼ کې ګلان ځکه داسې ناخي
چې دې سرې شونډې په ګل باندې پيرزو کړې
د عاشق له زړه نه اور د حسرت څاخي
د جنت قدر په حورو باندې ډېر دی
ګل له تا چې ستا اوربل سره په خوا څي

نيم صورت د رنګ ليدلی خدايه خير کې
داسې نه چې بيا په عشق د چا رسوا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي هغه شراب را چې ما لمبه کې
د دنیا او عقبا غم له ما کوټه کې
چې له ځانه هم جهانه بېګانه شم
اناالحق مې د منصور د خولې نعره کې
چې د کفرو د ایمان له حساب ووځم
لکه لمر را ته روښانه ورځ او شپه کې
لا اله الا الله، الا الله نه کړم
په سینه کې د ساقي جوړه کعبه کې
کاینات چې واړه مانه په طواف شي
د "یس" د میو جام زما سینه کړې
ساقي مستو مستو حورو نه دې جار شم
ته زما شه، زاهدان یې دیوانه کې
ړنګه کله چې په میو باندې مست شي
لیکل مه کړه چې کاغذ به هم لمبه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به له څه ځوک به په څه ډارېږي
ورځ د قيامت نه ډېر ښه ښه ډارېږي
خو زه په خدای که له هېڅ څه ډارېږم
زړه د مړ قام په بيا ليده ډارېږي
زه له پښتون بله ګېله نه لرم
له پښتونوالې پښتانه ډارېږي
خدايه دا ځنګه خوب شو؟ څه پرې وشو؟
د غلامۍ له پېغور نه ډارېږي
رنګ چې د دوی له حجرو زړه شلولی
پښتون د پلار په پل په تله ډارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅه!

مه ډارېږه ای پښتونه اسرافیل شه

د خپل پت عزت دښمن ته عزرائیل شه

د دنیا په سر کوم قام نن آزاد نه دی

ته په څه یو پنجابي ته هم ذلیل شه

پاڅه پاڅه د خوشحال توره په لاس که

د خپلواکو قافلې سره رحیل شه

پاڅه پاڅه د دې مرگ له خوبه پاڅه

د دې عصر د ژوندو په قال و قیل شه

یا ته هغه ته لنگۍ ورکه لنگ واخله

یا په نره یې قاتل شه یا قتیل شه

که د وینه د افغان وي په رگو کې

ړنگه مړ شه خو آزاده، مه ذلیل شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگې مې سپينې شوې اورونو کې نور
له دوزخو دې خدايه نه ويرېږم
هره شېبه هره ذره مې سوزي
په کومه ورځ دې خدايه نه ژړېږم
ګوندې افغان يمه ګناه مې داده
هر يو خنجر ته به ستا زه ودرېږم
له اوښکو چغو سترې شوى يمه
ليونۍ وريځ يمه بې څه وربېږم
زما له حورو او جنت توبه ده
که په دنيا دې شېبه وخندېږم
د رنګ ويران وطن ودان که خدايه
خدايږو جنت پسې که وژړېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دا نه منمه شېخه، چې شرابو سره وران شم
دستار وتړم تسبيح کړم، د ريا په لار روان شم
ګوره څومره پاک سپېڅلي، دا ترخه ترخه شراب دي
چې يې وڅښم آيينه شم، سراسر واړه ايمان شم
محتسبه څومره ته چې، زما بد وايې کړې کرکه
که شراب رندانه وڅښې، دا زه بد به دې جانان شم
محتسبه راشه ګډ شه د دې ميو په ثواب کې
ته به هم سراسر عشق شې، زه به تا ځني قربان شم
راشه وګوره ساقي چې، د ايمان له خُم خاني نه
پيمانې جوړوي ډکې، چې ذره ذره قرآن شم
پټې سترګي پټ غوږونه، لا ترخو له عشق بېزار يې
خداى ساقي او جام يس دى، زه به څنګه پښېمان شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم واړه نن نشه دی، د ساقي طواف خانه کې
زم (زه هم) پیالو سره ګډېږم، چې د روح د ښبتن ځان شم

د پیالو نه پور ته کېږي، الا الله د خدای تر عرشه
د منصور د عشق آواز دی، ړنګ یم خوښ په دې تاوان شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تا نه به حساب د مونځ تسبو کړي
خو زما به د بېشمېره سرو پیالو کړي
ته زما په کار کې کار مه لره درومه
د هر چا حساب د هغه په اوږو کړي
زه به ووایم چې مست د تا په مۍ وم
لیوني به څه ځواب ستا د ګیلو کړي
ته دوزخ نه یې ډار شوی او توبې کړې
یو څه غم سړی بدل په شنو خالو کړي
قلندر دی چې دوزخ په لور یې بیایي
وروستۍ طمه د زړو میو د څښو کړي
چې یو ځل دې د الست په میو مست شول
د خلیل غوندې مستي په سرو لمبو کړي

هوښیارانو ته آذان باندې په یاد شي
رنګ دې جام د ترخو میو په سجدو کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه غم په ورکېدو وو خو لا ډېر شو
چې د شونډو جام د ما باندې نسکور شو
که دوزخ کې د کوثر ساقي په لاس کې
دوزخي د عشق ته جام وو چې سور اور شو
واړه وینه شوه خپره شوه زما ځان کې
زه پردی شومه له ځانه د تا کور شو
هر یو ګوټ مې د وجود په اناالحق دی
یو آواز مې پاتې شوی جانان نور شو
ای ساقي چې څوک له زه او ته پا کېږي
څه مومن شو که کافر او که بل لور شو

په سماع شه رنګه ځان سره تاوېږه
ساقي شمس دی په هر لورې باندې خور شو

دا شعر مې د حضرت مولانا رح د لاندیني شعر له خیرات او الهام لیکلی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق آمد و شد چو خونم اندر رگ و پوست
تا کرد مرا تهی و پر کرد ز دوست

اجزای وجود من همه دوست گرفت
نامیست ز من بر من و باقی همه اوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ذره که د هستۍ کې نه وې!

ته جلا، ستا هستي جلا جلا ده ؟

بیا ته مکان لرې او حد لرې ته

ته بیل او بېله خدایي دا ستا ده!

غږ شو انسانه ځان ته وپېژنه!

یو وزر عرش دی ستا بل منتها ده

نه، نه ته زه او نه زه ته شته په کې

ورک یو یو بل کې دا معما ده

ته زما روح یې ته له خاورو نه یې!

تشه شپېلۍ یې دا هوا زما ده

بیل یې له اره او هم بیل نه یې

راشه خپل ار ته چې زما خوا ده

ما ته د عقل په ټټو را نه‌شي

مینه دل دل ده مینه رهنما ده

تر څو په مینه د ساقي نه شي ړنګ

سمندر وچه لویه کربلا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې د زړه په کنډو تېره نشوې
یوه شپه وې خو مې هېره نشوې

څوک به دې څنګه له زړه وباسي چې
په کوم ټوټه د زړه چاپېره نشوې

دومره دې زړه فکر نادان کړو زما
ورته ځندۍ شوې خو ته وېره نشوې

د هر یهود، هندو مومن مینه یې
هغه احد په شمېر کې ډېره نشوې

د رنګ جانان یو او "خلق" بل دی
څوک د ثاني او د چا پېره نشوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یادونو سیلۍ، مړي ته ژوند ورکوي
ته چې را یاده شوې زه، له قبر پاڅېدمه
سجده مې تا ته وکړه خو کافر نشومه زه
کافر به هلته شم چې ستا له در پاڅېدمه
ستا مۍ حلال دي په ما ستا میخانه کعبه ده
مومن له جامه شومه چې سحر پاڅېدمه
ته لکه ګل او برخه سره شوې په دې پوهېږم
چې بیګانۍ شې ته بیا له نظر پاڅېمدمه
چرته تا نه لټوم نړدې شارګ نه اوسې
ستا لټوو ته مګر په مکر پاڅېدمه

زه رنګ جامونه شمېرم تسبیح ریا نه منم
چې د زاهد له لومې په هنر پاڅېدمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چې د سترګې را په يادې نشي
ستا خاطرې مې ټولې هېرې کړلې

هغه کوڅو باندې نور نه ګرځمه
چې جنازې د عشق مې تېرې کړلې

اوس مې زړګی او تسل وران دي سره
نور په پرهر مې لمبې پورې کړلې

خو بې پښتو اوښکې مې سترګو کې شي
سترګو چې ستا کوڅو ته لورې کړلې

رنګه هېرېږي نه د تللو مينه
برخو که څه هم نورې نورې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپینه خوله سره د زړګي بړاس دی
خیرې ګرېوان کې دې د زلفو لاس دی

ګوندې له سترګو دې لویدلی یمه
زړه مې ډکېږي دا د څه وسواس دی

سپو ته د در دې چې ښاغلی وایم
ناځوانې مینې ستا د مینې پاس دی

زړه مې چې چوي د تا د خال په کتو
د سپینې خولې خوا کې دې ناشناس دی

ګلان سپرلی ویني خزان وویني
د رنګ د مینې ګل خزان ته ناس دی

ناس = ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای لیونۍ!

نه کېږي چې خال سره دې خال شمه
ستا د تورو زلفو جال کې جال شمه

سره د اننګو سره دې سور شمه
سپین جبین د وړانګو سره نور شمه
شونډو خوږو میو کې بې حال شمه

ته د شاهیني نظر په پنجو کې
تم زړګی مې مرګ لره په منډو کې
ستا اعجازي خوی لره کمال شمه

ساه دې شم رګونو کې دې واوسم
روح شمه په زړونو کې دې واوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې مانا جوړه د وصال شمه

مينې ته دې مينه زه هينداره کړم
پل ته دې ليمه خپاره په لاره کړم
وريځ شمه سپوږمۍ مخ ته دې شال شمه

پرخه شه شبگير وهلی تانده که
څوک چې مسيحا وژلی تانده که
خاورې ړنگ يم تا سره به لال شمه
لال = لعل

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سترګونه مې ولوېدې د اوښکو په کاروان کې
ای عشقه پاتې راغلې د وختونو په ګریوان کې

ارمانه خاورې خاورې شوې ځوانۍ سره مې سم
د زړه سره د عقل د جګړو په سره میدان کې

دا عمر څومره لنډ و له یو خال تر بله خاله
د شونډو له یو ګوته تیر شو چاه زنخدان کې

لا ما یې زولنې د زلفونه نه وې ماتې کړې
لا پاتې مې دي شونډې د دوه سترګو په ارمان کې

ای رنګه بختورو ته به مینه وررسبړي
ډېر خاورې شول په در او په کوڅه د خپل جانان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښنه کې او په مینه کې برباد
څه بېوځله د آدم دغه اولاد
بسمل شوی په باڼو او هم له غشو
نه له یاره نه اغیاره ځیني ښاد
هېڅ قرار یې په جنت په زمکه نه شو
نه د اور طاقت لري او نه د باد
له هېڅ چا یې ارمانونه پوره نه شول
په مسجد په میخانه کې نامراد
چې مجنون غوندې په دښتو پسې گرځي
مینه ورکه ده له کلیو او بلاد

مگر دا ذرې ذرې زما د ړنگ زړه
کومه ترکه مسیح خویه کړې آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې ته!

پر اننگو د بیلتانه د تیرو لمر پرخه وي
شوگیر وهلي گل پر مخ پرته سحر پرخه وي
د لیوني د مات مات جام په هر ذره کې ښکاري
آیینه رویه په هاله کې هم قمر پرخه وي
نرگس د غم زنگون ته سترگې ټیټې ځکه گوري
د سویو سویو اسویلو په زړه اثر پرخه وي
چې مینا تشه شي پیالې تشې شي هلته سترگې
د ساقي جام شي پیمانو ته دا هنر پرخه وي
منصوري مینه غواړي دا د موسی کلی نه دی
د طور لمبو کې د جانان سوی نظر پرخه وي
د رنگ غزل ته غزال سترگو نه رانجه ټولوي
چې د رنځور تخیل سترگو یې پرهر پرخه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دين وايو دين وايو ايمان وايو

د وخت شيطان ته مسلمان وايو

که خوک اوزې ته هم پټکی واغوندي

ورته ملا شيخ القرآن وايو

شيخه زما او ستا په دې ورانه ده

موږ مينه ناکو ته انسان وايو

قرآن نازل شو انسانانو لره

بې انسانيتو ته شيطان وايو

راشه تفسير په ميخانه کې وکه

"يس" ته مې "طه" ته خوان وايو

سجدې کوو خو جانان زړه کې ساتو

تور حجروالو ته نادان وايو

خپل لباسي ايمان ته اور بله و

ځان ته پتنگ د ستر سبحان وايو

ړنگه اوچت که جام د مينې په نوم

ساقي ته مونږه لامکان وايو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريغا

د ويده باز نه وخت کارغه جوړوي
له مړ زمري ټپوس خواږه جوړوي

خطا د وخت نه ده رقيب چې زموږ
ځلانده ستورو نه سکاره جوړوي

بيا بيا چې سر وهي مرغه په قفس
الوت يې هير دی نور ترې څه جوړوي

هغه چې خيل سره خپل نه الوځي
د ښکاري تور غشي ته سره جوړوي

ړنګه د هغه مړي لمونځ مه کوه
چې د شخصيت مړی يې کړه جوړوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خواله!

کله ماغزه مې لیوني شي او رښتیا ووايي
شیخه ! ستا فکر او ستا لارې ته خطا ووايي
ډېر حقیقت په خلایق کې شته چې اور لړوي
جنت به خوږ وي څوک به تریخ د دې دنیا ووايي
که آدم ګرځېده جنت کې نو شیطان څه کول؟
یا غریب جوړ وو دې خطا ته څوک به دا ووايي
څه که آدم ګناه ګناه وه او دنیا ته راتلو
څوک به ګناه د ټول انسان او دا سزا ووايي
بلا مخلوق په ضعیف فکر چې خالق ورکړی
کافر شو، څوک به د ده چا ته ادعا ووايي
قرآن ازل کې لیکل شوی، چې فرعون کافر دی
په برخه تور فرعون به څنګه ښه وینا ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم چې راغلو ټول دنیا ته، نو دا شور په څه دی
په څه گناه انسان کړېږي، دا تر چا ووايي
څوک ډوډۍ نلري، څوک پلار او څوک وره جونگړه
څوک به دې هومره لوی آفت کې د سبا ووايي
یو خوانه وايې چې "ضعیف دی انسان"، ما جوړ کړی
بیا وايې سوزم يې که کفر ناسزا ووايي
خدایه ! شیطان ته هم دا وس د سجدې تا ورنکړو
څوک به نو چا ته د دا هسې رنگ وبا وايي
خدایه موږ لوبه يو او ته په مونږه لوبې کوې
په دې شطرنج کې به څوک څه ځانته پاچا ووايي
انسانه واوره جام که پورته پاتې مه غرېږه
گرانې د هوش کیسې دي دا را ته مینا ووايي
خدایه ! دا نه وايم چې تا سره دعوا لرمه
خو داسې "رنگ" ته لیونی زړه نن سبا ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده تاسره مې ورانه نه ده

خو د تا لاره په ما ګرانه نه ده

ته د جنت لپاره سر ټکوې

ما ته جنت تشه پیمانه نه ده

د تا ایمان په کلمو تړلی

ما ته ایمان کفر څولانه نه ده

ته له شیطان ډاربږې ځان پټوې

زما سینه خامه بتخانه نه ده

دلته د "زه" او "ته" مانا یوه ده

دلته جانان ځوک، څوک جانانه نه ده

دلته حساب او راکړه ورکړه نشته

دلته څوک وران او څوک خزانه نه ده

دلته د حورو کیسې خوند نه لري

دلته بې مینې هیڅ افسانه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خالق او د مخلوق خبرې
مينه ده مينه بله پاڼه نه ده
زاهده رنګ درسره نه شو پخلا
چې دې جرګه په کوم ميخانه نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومره ومره ومره، ته پیدا یې دې مرګو لره
څو چې ته ویده یې سر د غوخ شه دې پردو لره
ومره ومره ومره، غلامي په ژوند کې نه راځي
ننګ دی یو پښتون ته، دغه ژوند د تا پلرو لره
ومره ومره ومره، چې پردی او خپل لیدی نه شې
خپل ته کافر وایې او کافر ګڼې سجدو لره
ومره ومره ومره، چې د تا غوندې پښتون نه وي
وژني چې پښتون پنجاب ناولو ارادو لره
ومره ومره ومره ستا د ننګ تاریخ به پاتې شي
تېت به پاچا خان ګوري جناح به وي شملو لره

ومره ومره ومره ږنګه ځان په کې حساب نه کې
کوم پښتون چې نه ګڼي خپل ځان ایمان پښتو لره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځني خدايرو څه بلا اخستي
زمونږه دين د ځان دنيا اخستي
هلکه ! کنښنه د سرکوزي زويه
گناه د چا کله بل چا اخستي
ځان پسې خېټه حامله گرځوي
زما د کاسو سکرک هم تا اخستي
په نه خبره مې دوزخ ته لېږي
جنت گنجی واړه ملا اخستي
هلاک هلاک دې شي دا حورو پسې
د خوټو غم د خپل سبا اخستي
تور اوراغان او د کوترو جامې
تاندو فکرونو ترې وبا اخستي
بې خپلواکۍ دين څوک ساتلی نشي
غسل يې نشته استنجا اخستي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د ملا نه لوی بلا جوړ شوی
د مال دولت کومې خندا اخستي
هو، عالمان بیل دي ملایان بیل دي
عالمان هم دوی په یغما اخستي
دا عاشقان د حورو ښومره ډیر شول
ړنګه خدا هیر دی تول جما اخستي

جما = جماع

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچه چینه کې مات منگی هم ستا مین غوندې و
د ځنار لاندې پروت بنگړی هم ستا مین غوندې و
چې د بیلتون سره دې خه زموږ په کلي وشول
خزان خزان شو دا سپرلی هم ستا مین غوندې و
غاټول په زړه کې داغ د تا د تورو سترگو ساتي
که مړ په دښتو کې شپونکی هم ستا مین غوندې و
اوس دلته شپه شي بیا د شپې پسې شپه بله راځي
گوندې چې زیړ لمر سبانی هم ستا مین غوندې و
په تا مین دلته څوک نه دي پوهېږې به نه
د شمعې زړه کې تور لوگی هم ستا مین غوندې و

چې هومره ډېر دي عاشقان ستا رنگ به خه ووایي
خو واوره یو بل لیونی هم ستا مین غوندې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام پښتونه ! ته د دين مه وايه
بې خپلواکۍ بل ته آيين مه وايه
څو د مغل وارث پنجاب بندي يې
پښتونه ړوند شې فلسطين مه وايه
لا دې په غرو کې اوراغان اوسېږي
تېوسه ځان ته لا شاهين مه وايه
له بنګالي دې هم زده کړې نه ده
ځانته بچی د ستر پکتين مه وايه
ژبه دې مړه شوه تاريخونه مړه شول
وينښ شه ګمان ته دې يقين مه وايه

د آزادۍ خپې که نکړې غورځنګ
څاڅکی دی، رنګ ته اباسين مه وايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې کهول دی او رذيل دی را ته پيل دی
که پردی دی اسرافيل دی هم رذيل دی
د ښبنتن هنداري سپينې وي سپېڅلې
دا په کومو آيينو کې خدای موندل دی
حقيقت مو خپلو ګټو پورې ښکاري
پاتې هر څه تش خبرې قال و قيل دی
څو اړيکو ته مړوند او مټ مات نکړو
د ناخوالو د هر دام مو دا دليل دی
د دلدل وزرې نغواړي نه وحيه
يو قدم د نفس په سپيو اېښودل دی

ړنګه څه به وايي خدای هغه ملک ته
چې ويل يې انسان ستر دی او جميل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون به بیا پیدا شي بیا به ستر افغان پیدا شي
که په مسجد که مدرسه کې بیا انسان پیدا شي
جنت ملا وایي جوړ شوی مسلمان لره دی
افسوس انسان نن ځینې ځینې مسلمان پیدا شي
هغه تعبیر هغه تفسیر د دین چا کړی را ته
چې نه په عقل نه منطق نه په قرآن پیدا شي
دا ځنې ځنې هومره ځان په ړیرو ستر وګڼي
ګوندې ویښته نه فلسفه د دین ایمان پیدا شي
خدایه یو بل آدم پیدا کړه او حوا پیدا کړه
چې د قرآن وړ نوی فکر او زمان پیدا شي

مسلماني که په وژو د انسانیت خپرېږي
ړنګ دې سبا کافر اوچت شي او حیوان پیدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دې ښار کې کعبې ډېرې دي خو خدای نشته
ډېر دي چې طواف کوي خو يو په کې سړی نشته
هر چا ته چې گورمه صليب لري او بت لري
غواړي سپينې حورې خو آدم په کې بچی نشته
ډېرې اوږدې ږيرې دلته ځان د خدای له ذات گڼي
ورک ساده انسان دی قرآن هغه پخوانی نشته
دا کوڅې کافرې دي که زه په کې کافر يمه
ټول په کې بدل ښکاري خو يو په کې پردی نشته
دلته زنځيرونو کې نفسونه انسانان تړي
دلته آزادی گناه د سر سړي پټکی نشته

حال مو د بېزو دی د آدم پسې خپل کهول تړو
رنگه سپينو سترگو کې دې کسی بېگانی نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو فلسفي فکر او بحث مې په مثنوي راغونډ کړی، هر څوک به يې د خپل فکري ژوري تر کچې درک کړي:

سترګې تر سترګو وي ليدل بدل وي
د چا د خره پښه، عرش د چا مزل وي
غنم چې ټول دا شر او شور له ده دی
چا ته کوثر چا ته سور اور له ده دی
چيرته يو رند يو ليونی ګرځېدو
موټی غنم ورسره ولوبېدو
پيپل هغه غنم يوه يوه دانه
د بيل فکرونو په ښارو او بانډه
الله يې وپيېو عيسی او بودا
هو يو بشر خو بيلا بيل يې مولا
هر څوک د خپل خدای په سجده پرېوتل
نور خدايان يې په لمبو سوزول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم هغه ول پیپل شوي بیل ول

په بیل فکرونو لیدل شوي بیل ول

گنې غنم هغه چې لوږه مړه کي

که کوم خباز ورنه ډوډۍ پخه کي

که چا هغه امیل شلولی ولو

اصلي معشوق په یې لیدلی ولو

سترگې پیدا شي تش په مینه باندې

مومن کافر بیل نه شي وینه باندې

ړنگه هر بند شلوو ته مینه غواړي

سترگې یې وشي څوک چې مینه پالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړو ته وژاړم که ستا په پرهرو وطنه
کلی دې واړه ډک د مړو هدیرو وطنه
په وینو وینو لمبېـــــــدلی جنازو وطنه

په هر کاله کې غم دی غم دی هره سترګه نم ده
هره مور کونډه ده هر خور ناسته د ورور په غم ده
د آه و چغو د کوکار د اسویلو وطنه

د پلار د مړي که د خور یا ورور لیدو باندې شو
یو مو خنبس نه وي چې د بل زنې تړو باندې شو
زما د سرو سترګو د بې کسو بې اسرو وطنه

په اوړني کې ماشوم ژاړي مور ته مور یې مړه ده
په یخ په لوږه په کوڅو کې چیرته خور یې مړه ده
ای د یتیمو د یسیرو بې پلرو وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره بیا راشه نه جامې بیا نه ډوډۍ غواړمه
نه مې شلېدلې خپلۍ جوړې نه والۍ غواړمه
ای د یو پلار لرلو مور د ارمانو وطنه

ګوندې ای خدایه ته مو نه اورې او نه مو وینې
له آسمانونو تا ته نه ښکاري زموږ دا وینې
سوزه په اور کې د نړۍ د دوزخو وطنه

د خدای په نوم وطنه خرڅ شوې او لمبې لمبې شوې
لیلام لیلام شوې د سیاسي دلال د پښې پښې شوې
ړنګ یې په خپله شرمولی په شرمو وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړو سر ته ناست يو ژاړو که دوی بيا ژوندي شي
پرېږدي لمن د پردو بېرته د خپل قام سړي شي
بلا نومونه غټ ابدال دي يوسفزي او خټک
چې د پښتو خبره راشي پښتانه پردي شي
ژبه يې هېره ده تاريخ خپل په اردو زده کوي
چې له الف نه پورته زده کړي پکتياني فارسي شي
جرګې مو لاړې د جرګو سړي مو مړه کړه خلکو
ژبه مو کفر شوه وژل مو د جنت کلي شي
مشران هغه چې سر په لاس کې خپل ملت وساتي
نه هغه کس چې پنجابي ته په جي جي او جي شي
زما د کفر فتوا ورکړه چې مومن شو له ما
زما جلاد د سومنات له مدرسي قاضي شي

رنګه خندی به شي غلام له خوبه مه پاڅوه
هر آزاد فکر ته کاڼه رانده ګونګي مفتي شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ړوند ولس ای خدایه.......(وړوند)

خپلواکۍ سترګې بینا کړې

د افغان په نوم یې لږ څه

تیت سرونه هم جلا کړې

چې به زغرده پښتانه شي

یو افغان ته یې ګویا کړې

د دیورند د شرم کرښه

ورکه ورکه له دنیا کړې

تفکر مو خوشال خان او

هر قائد مو خان پاچا کړې

د افغان په ننګ مو یو یا

دا غلام پښتون تبا کړې........(تباه)

نور که نه منې د ړنګ څه

مستجاب یې دا دعا کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دلته سپي یو نو جنت کې به انسان څنګه شو
نه، تا انسان کړو خو ای خدایه چې شیطان څنګه شو
موږ د بیزو له نسله نه یو د آدم بچي یو
د وخت هنداره کې چې ګورو نو حیوان څنګه شو
ما ته ملا وایي مرۍ د خپل د ورور غوڅه که
داسې وارث د انبیاد پسې روان څنګه شو
خدایه د تا پوهه یې دین او په شیطان ویشلې
کفر آسمان ته پورته موږ د سنګ دوران څنګه شو
ته وایې ولوله خو دا را ته مکتب سوزوي
جاهل جاهل ابن جاهل یو مسلمان څنګه شو
غلیم وطن وایي لومړی دی بیا د دین خبره
موږ د چړیانو د دې ورور سره اخوان څنګه شو

ړنګه سیاسي شو یرغمل شو دین چړیانو سره
ایمان لرو خو چې دا هسې مسلمان څنګه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پېښور وايي افغان ته پښتون
غدار يادېږي پاکستان ته پښتون
هو، هېڅ پښتون پاکستان نه شي منی
ژمن وي تش ستر افغانستان ته پښتون
د غلامۍ له کړۍ سترۍ سترې
وايي د خان په پل روان ته پښتون.........(پاچا خان بابا)
بگتي د ماتو زولنو آواز دی .... (اکبر خان بگتي)
غدار ويی نشي جانان ته پښتون
چې د خوشال اذان ته کفر وايي
وايي غدار داسې انسان ته پښتون

ړنگه لمبې د آزادۍ بله وه
غواړه دې دين داسې قرآن ته پښتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره خوشبخته دي هغوی چې ستا په لار پراته دي
لکه سوالگر شړلي تا خو انتظار پراته دي
د تا لوظونو ته یوسف تعبیر کولی نه شي
د گل لیدو ته د شبنم غوندې په خار پراته دي
کسوف د هجر په آسمان کې د وصال تم شوی
کلونه دې شپه کې په تمه د سهار پراته دي
هغه څنار خزان خزان شو هغه سیند نشته دی
ړندې شوې سترگې چې راتلو ته د ریبار پراته دي
د عاشقانو ځواني خاورې شوې ایرې پاتې شوې
هلته چې نښې دې د پل په زړه قطار پراته دي

د ړنگ وفا درته غاټول په هدیرو جوړوي
که دې گذر شو نیمه خوا یې په مزار پراته دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر زما د پښتنو د يو کېدلو نه ده
د لر او بر تر منځ ديوال د ماتولو نه ده
خبره دا ده چې خبر مو له خبر اوښتې
پښتو مې مړه ده، څه که تا ته د منلو نه ده
په نسب نه ده گنې زه هم د ابدال بچی يم
پښتو، پښتو غواړي د شعر د ويلو نه ده
نه ما کابل کې توره کړې د افغان په صفت
د پېښوري پښتون خبر هم د کولو نه ده
که پښتانه شو نو دا کرخې مرخې څه دي راته
دا کيسه ورانه ده همدلته د زغملو نه ده

زه د خوشال ارمان په زړه د اتفاق نه ساتم
کوم دی پښتون ؟ ړنگه دا لار نور د کتلو نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا پسې روان شو څوک په سمه دی ؟
چا سره مسکی شو څوک بېغمه دی ؟
څوک د ځان په غم دی څوک د چا په غم
دلته ګریوان نشته چې بې نمه دی
څوک د چا د رنګ، ژبې، ایمان سره
هیڅ باندې جوړ نه دی او دښمنه دی
چا ته د چا ظلم او تیری وژاړم
خدایږو زړه د هیڅ چا نه په طمه دی
هغه ته ایمان تېروم کفر شوم
خر خو د انسان په صورت جمعه دی
خون د ړنګ وړیا دی که یې مړ کې څوک
خدایږو زړه مې تنګ له دې وطنه دی
ښکارې ساقې ستا په پیمـانه کې خدای
څوک وایې چې نشته میخانه کې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا حـــی و یا هـــــــو وایي بادې دلته
جام د "طه" اور د بتـــــخانه کې خدای

خونـــد د عشق هوښیارو که د مئ ولید
گـــوري به هر در هر آستانه کې خدای

عقل بانــــــدې سور دي لیوني د عشق
شور د لیـــــــونو په څولانه کې خدای

بې له میو ړوند شم په مئ وینمـــــــه
زه هره ذره هره دانه کې خـــــــدای

چیرته جنت چیرته د ساقي لمـــــــن
هلته حور په دغه ویرانه کې خـــدای

رنگ شه ړنگه مســـــــتو لیونو په رنگ
ښکاري په پاتې افسانه کــــــې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خدای!

وړی مې عشق فکر بېشعور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

قیس ته دی په مینه کې مجنون صفت
خاورې پرتې لاړو کې زبون صفت
وسوو مې عزت د مینې طور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

عشق کې "زه" ویل "زما" ویل کفر
هجر کې ګیله سر ټکول کفر
زه د اسماعیل په وینو سور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا رضا ده، ما ته کتل نشته دی
یَو یُو او په منځ کې مو بل نشته دی
نور یې ستا له نوره زه هم نور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

گل دې له رخساره رویباري کوي
حسن دې هندارو کې ياري کوي
تېر دې له جنته او له حور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

اور کې سوزېدل نه دي گران مینه کې
دار ته هم ختل نه دي گران مینه کې
پوه شوم هلته کله چې منصور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته جام حلال دا ستا له ميو دی

ذکر کې کمال دا ستا له ميو دی

رنګ وم واړه ته شوم چې مخمور شومه

نن چې ليوني باندې مشهور شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سترگې-

سترګو کې چې سترګې راته جوړې کې
پورې کې لمبې مې په زړه پـــورې کې
سترګو کې مسکۍ شې زه پوهېږمـــــــه
زه چې هم مسکی شم کیسې نورې کې
زه دې تش د سترګو طاقت نه لـــــرم
ته ورته د زلفو جوړې ســـــــورې کې
ستا د ځورولو ادا ښـــــــــــکلې ده
مړ شمه چې سترګې خپـلې تورې کې
ستا سترګې فتنه لرې کافـــــرې دې
بت شم چې زما په خوا یې لـورې کې

دین دنیا او هر څه د ړنګ تا نه ځـــــار
رنځ د عشق ته سترګې که ټکورې کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا زلفو د یادونو آسمان جوړ کړو
ستا تصویر ته مې د اوښکو باران جوړ کړو
سمندر د خاطرو دې په څپو شو
نیم بسمله اسویلو چې طوفان جوړ کړو
زړه مې ستا په هېرولو راضي نه شو
که هر څو د وفا لارې تاوان جوړ کړو
دې پښتون مجنون ته مرګ ښه دی مېړو کې
بېوفا که پښتنې نه دوران جوړ کړو
سلیم خوله چوپه ساتې چې رسوا نشې
خو مین غوندې کوم تللې جانان جوړ کړو

ستا د زلفو خوی د رنګ له رویه نه ځي
که هر څو یې دا شلېدلی ګرېوان جوړ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرؤف قتیل بابا ته ډالۍ:

ابدي شي چې د عشق په رنګ انځور شي
مړاوې نه شي که "قتیل" له وخت رنځور شي

د خوشحال پرهر تازه شي چې يې وینم
د بې قدره کهول "قتیل" په وینو سور شي

پښتانو نه مشران هېر وي چې ژوندي وي
پس له مرګه بیا بابا د سترګو نور شي

ړنګه چانه ګیله مکړه مړ پښتون دی
د دې وخت پښتون زلمي نه نره لور شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بنده وم نه مولا وم په عدم کې اوسیدم
ځکه زه چې تا پیداکړم په خپل حال وژړیدم

نه وفا وه په دنیاکې اشنایي وه نه بقا
په هرلاره هر محفل چې ده دنیا وګرځیدم

څوك له ځانه څوك جانه څوك آسمانه ژړیدل
ټول صحیح ول ټول غلط ول که زه هیڅ نه پوهیدم

ځنوماباندې خندل او ځنو ځان سره خندل
زه له دواړو بې پرواوم خو په دواړو ځوریدم

دلاله له داغدارزړه نه زه رنګ اوښکې څڅیدم
چې پیدا دصنم غم کړم خوصنم ونه لیدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرته به وشرېِ مادلته چې بل در نشته
څه به دې وران کړم بې ګناه مې بل هنر نشته

که تشه ومه زه مینا دمیو ته پوهیږې
ډارن زاهد سره دې دومره لوی ځګر نشته

وایه زاهد ته چې سجدې له شیطان ډیرې نه شې
راشه منصور شه د ساقي پروا دسرنشته

نادانه مکړه دسروشونډو له جامونو توبې
ګوندې شراب جنت کې نشته او دلبر نشته

که"رنګ"په میو ځي دوزخ ته چپ به پاتې نه شي
چې چا پیدا کی تاك هغه نه مو خبر نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره رخسار چې په بنگړو او په مړوند پټوي
ظالمه یاره ته زما نه ژوند پټوي

په یوه مړه سترگه په نیمه خوله خندا مه کوه!
پرهر پرهر یمه زړگی مې په بند بند پټوي

د سرو بنگړو سره دې سپینې لیچې مه جنگوه
په دې آذان مې د ایمان د زړه پیوند پټوي

تا له به ډېرې اداگانې او نازونه درځي
د دین دنیا متاع د زلفو په کمند پټوي

ما که کافر کړې زه خو رنگ یمه پروا نلري
په سرکو شونډو د زاهد د ایمان خوند پټوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته يې باده مينه زه ميخور يم
له ازله په سماع ځکه په شور يم
ګرېوان خيرې له السته تا شړلې
تا جوړ کړی يمه تا لره پېغور يم
تا ويل چې هومره لا ليونی نه يې
زه چې څومره ليونی ومه لا نور يم
هر يو شي لره سجده کړمه چې ته يې
زه په دې ادا اوس تا لره مخ تور يم
ما کعبې کې يې ليدلی بتخانه کې
ما ته مه وايه په دې نه هغه لور يم
ستا آواز د جرس اورمه لمبه شوم
خنګه وايې چې په در دبل کوم کور يم

ګوندې نه غواړې چې «رنګ» ودان شي کله
د الست لمبه ابد پورې به اور يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الا الله زور مې په شپو ليدلی

عرش مې په خارو په لوېدو ليدلی

ځکه ګرځېږم قلندر په شانتې

د زاهد ډار مې په تسبو ليدلی

ما د دوزخ له اوره مه ډاروه

اور مې د شونډو د سکرو ليدلی

د حورو طمعو ايمان نه منمه

جنت مې سترګو پښتنو ليدلی

سر مې ټيټېږي نه محراب کې دچا

تندي مې هسک غر د پښتو ليدلی

ای پښتنې ساقي بل جام راکه

دوزخ جنت څه ليونو ليدلی

ړنګه پښتو سره اسلام مزه کا

چا ګل له بوی په بېلېدو ليدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی شم ستومانه شم رنځور شمه
خیال چې دې د مړو سترګو کې ګیر شمه
ښکارم په هنداره کې وروستۍ سلګۍ
زلفې چې د پرانیځې زهیر شمه
بیا چې نازوې زلفې په ګوتو ته
زه د اسویلو په دام اسیر شمه
یا ګوندې خالونه بږدې په زنه ته
وسوزم سکاره شمه په ویر شمه
ما ته ښکارې سترګو ته لکۍ کوې
خاورې د رانجو چې د تقدیر شمه
پریوځې څوک بسمل د عزرائیل مخ ته
تللی یاره خیال ته دې ودیر شمه
ړنګ شم نامراده شم شهید شمه
خیاله چې د ښکار په خوني تیر شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه د ګلاب یې که غرخه نظر
طعم د شراب یې که د زړه پرهر
هم ساقي هم می یې هم مینا یې ته
هوش یې بې هوشي که جام د شنه کوثر
هر چا ته هر رنګ ښکارې عجه یې
خدای یې هم مخلوق یې زر د نور هنر
عکس یې د هنداري که هنداره یې
حق یې که مجاز عاشقان څه خبر
زړه یې د زړه کور یې او په زړه کې یې
میني میني میني ته شي در بدر

ړنګه چیر ته عشق ته سلام ونه کې (ونه کړې)
راشي په زارو نه ځي د زړه له در

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبناني زاهد او سپی

چیرته لرې په یو غره کې یو سالک و
شپه او ورځ په عبادت د لوی مالک و
استغفار او ډېر اذکار د ده عادت وو
هره ورځ به يې روژه او عبادت وو
د غره سر ته له آسمان ډوډۍ ورتلله
څه په شپه او څه په ورځ هغه خوړله
خو یوه ورځې ډوډۍ را نغله او شپه شوه
ډېر زاهد سترګې په لار وو شپه پخه شوه
وږی ډېر شو نور طاقت ورځنې لاړو
بل څه نه ول هغه غره کې او په شاړو
عبادت يې هلته پاتې شو حیران شو
د ډوډې لپاره کلي ته روان شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپدلونصراني يوغريب هلته
د زاهد گوندې مړی شي نصيب هلته
در يې وواهه او غږ يې کړو صاحبه
بې اثرې يم وږی تږی مخاطبه
نصرانی چې زوړ سړی او يو يې سپی وو
غږ يې واورېدو چې گوندې کوم سړی وو
ويل يې دا دوه ډوډۍ تا نه زما ځار شه
نور څه نلرم او نه مې کارو بار شته
ويل يې دا مې بس دی نه غواړمه بل څه
بې له دې نه تا ته نه لرم ويل څه
چې زاهد ډوډۍ ترلاسه کړه وتلو
سپي غپار کړل گوندې هغه يې خوړلو
سړی وډار شو يوه ډوډۍ يې ورکړه
خو سپي بيا هم په غپارو چغه سر کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیچاره زاهد له بلې هم ورتېر شو
خو د هغه سپي لا قهر پسې ډېر شو
زاهد ووې څومره ته يې بې حيا سپی
داسې نه دی ما ليدلی بل د چا سپی
دوه ډوډۍ وې او مادواړه بېر ته در کړې
ته لاهم په ما غيږېږې او شور سر کړې
د الله له قدرتونو سپی ګويا شو
د هغه سره په نطق شو لګيا شو
ويل يې زه بېحيا نه يم بې حيا ته
ته زاهد يې خو له ما يې ډېر خطا ته
زه په کور د نصراني کې يم لوی شوی
هم په لوږه هم په تږه يم پوی شوی
زه د ده نصراني کور ساتم پسونه
خو مې خېتې ته څارم نه نور کورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که هډوکی کله راکړي پرې کړم شکر

او که وږی مې ساتي نو وکړم صبر

خو يې هيڅ کله درګاه او کور پرېدم نه

د پردو درشل ته کله هم ورځم نه

چې په تا شوه يوه شپه بنده روزي ستا

لاړه هرڅه عبادت او بندګي ستا

لاس د اوږد شو يو کافر او ريا کار ته

ستا همدا وه عقيده پرورد ګار ته ؟

اوس دا وايه بې حيا ته يې که زه يم

زه يم سپی خو لکه تا بې حيا نه يم

چې زاهد دا واړه واورېدل له سپي نه

مرګ يې رزق شو سترګې پټې زندګي نه

وو، څه کم ول د زاهد په واړه کړو کې ؟

چې اثر يې ځکه نه وو به سجدو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښښتن د چا سجدو ته محتاج نه دی
سر په خاورو لګول يې علاج نه دی
هر چې خدای سره دعوا د محبت کړي
هغه خدای يې امتحان په خپل غربت کړي
د زاهد هم په خپل زړه کې دا دعوا وه
چې د خدای سره يې مينه بې همتا وه
او ګڼل به يې چې ما غوندې څوک نشته
ګوندې ما کې د خوبانو واړه ښه شته
ژوند او خوند نه د خالق لپاره تېر دی
په اذکارو شپه او ورځ ورته چاپېر دی
خو الله ته د احسان بدل احسان دی
بې مطلبه محبت خوښ د سبحان دی
عبادت چې څوک د حورو په مقصد کړي
سوداګر دي عبادت نه خوشې بد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خالق لپاره ښايي سجدې ځکه
چې پيدا دي دا آسمان ورځنې زمکه
د معشوق حسن کې واړه لوی ښبنتن دی
په ظاهره که يوسف دی رب باطن دی
چې پروا نه د دوزخ او نه جنت کړي
لوی ښبنتن د هغه کس سره الفت کړي
که دا واړه خلک د خدای ځنې منکر شي
او په بدو ردو سر ملحد کافر شي
هيڅ به کم د لوی ښبنتن له جلال نه شي
عبادت د انسانانو کمال نه شي
څو چې خدای يې هدايت او په لار نکړي
که د نوح زوی شي ايمان ته به لار نکړي
دا چې څوک څه او څوک څه باندې لگيا وي
دا ښبنتن دی چې د ټولو رهنما وي
نه غرور لري گناه او نه هم ذکر
دا اسرار د الهی دي وکړه فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

-د سپي زوی-

له ژونده سترې یو سپي
له نورو ژوو په تنګ
بل سپی ته داسې ووې
دا څوک دي تل چې کړي جنګ
چارې یې موږ غوندې دي
یو یې بدل دی څه رنګ
د سپیو مشر ووې
ای شله شټ، په خپه لنګ
چپ شه ستا خولې ماته شه
ای کوڅه ډبه بدرنګ
د خدای اشرف مخلوق دي
له ژوند راغلی یې تنګ
دوی ته جنت جوړ شوی
د سپینو حورو پالنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته قرآن راغلی
دوی ستایل شوي هررنگ
په کوم مجال غړېږي
ژوندی د دوی په قلنگ
شه حلالي د سپي زوی
د دوی د درشه ملنگ
خو سپي بیا سپکه وکړه
په ځای کې ودرېدو دنگ
ویل یې جنت ته دا ځي ؟
زه یې له خیاله په ځنگ!
تله به ماته کړمه
له ظلم ډېر یم په تنگ
زه هم جنت ته ځمه
د سپینو حورو ترځنگ
یا دې انسان انسان کي
یا دې جنت کړي خپل رنگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې په زړښت کې به بدل شمه
خلاص به له باڼو شونډو اوربل شمه
نه، لا چې کوم ښکلې په لار وینمه
غواړم چې خالونو ته يې غل شمه
لار ونیسم زه ورته د سپینې خولې
ژرنده د غاښونو کې يې دل شمه
جام په ربړده لاس د شونډه نه ښايي
زه په سپینه ږیره په کې حل شمه
غږ چې د پازیب د ښکلو پورته شي
سر له سجدې پورته په کتل شمه

ړنگ ته دعا ښکاري بد ویل د دوی
خوږ شم چې د ښکلې خولې کنځل شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په ټولوو کې خو ناکـــــــــــــام شو
آخرت چې رانه هېر دی خدای د خیر کي
میراثي مسلمانان یو نور څه نشته
له اسلام مو کفر ډېر دی خدای د خیر کي
دعواګیر یو چې غیرت مو تاتره ده
په محرم مو فلان تیر دی خدای د خیر کي
لا تر څو به په تاریخ او تېرو ویاړو
نن چې سپک له ټولو زېر دی خدای د خیر کي
خدایه چاته کلمه کړم دلته تېره
د مذهب تلقین ګنډېر دی خدای د خیر کي

رنګ ته ببر ته هغه تللی ایمان ورکه
د ملا له دینه سېر دی خدای د خیر کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه ستر بلخي مولانا رح د قلم شهکار دی چې په خپل بې سیاله هنر یې موزون کړې او ما د بلخي مولانا رح د مینې له امله په خپل ناتوانه قلم په لنډ ډول لیکلې

موسی (ع) او شپون

د یوه شپون شوې د موسی تر غوږ اپلتې
چې ای خدایه ای څښتن زما د ختې
چېرته ته یې وږی تږی په کوم لاره
له تا ځار شه زما مېګې هزار واره
چېرته ته یې چې د زه خدمتګزار شم
د تپاکو او زخمي پخو نه د جار شم
که له بخته دې جونګړه کې میلمه کړم
په خپل لاس به د پرېشان وېښته شانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باڼو په تار به وګنډم جامې ستا

په لېمو به خپل کړم پاکې البسې ستا

ستا د ناستې ځای به پاک کړمه په لاس زه

او هر رنګ به د خدمت کړم په اخلاص ښه

دا چې ډېرې شوې اپلتې موسی ووې

ای پلانکیه ! دا د چا ته او د څه وې

وې یې چا ته چې یې زه یم پیدا کړی

لاندې مځکه او په سر یې سما کړی

موسی ووې، ای بدبخته ! په څه سر شوې

له دې وړاندې چې مومن شې ته کافر شوې

دین دنیا دې په دې کفر تا تباه کړه

خوله دې بنده که، څه ستره دې ګناه کړه (که = کړه)

که مرداره خوله د بنده نکړې ژر ته

دا عالم به کړې نابوده سراسر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای موسی ! دا زما خوله د کړله بنده

پښېمانه شومه زه له دې خپل ژونده

په فریاد او واویلاوو باندې سر شو

د مېرو په لور روان زېرو زبر شو

د الله له لور موسی ته وحې راغله

چې بنده دې زما بېل کړلو له مانه

رسالت د یو کول دي ! یو کول دي !

نه بنده له خپله خدایه بیول دي

د هغه وینا له هغې خوله صفت دی

همهغه وینا و تا لره شقت دی

د هغه له خولې نه شهد دي مرجان دي

خو د تا له خولې نه زهر دي عصان دي

له پاکۍ او نا پاکۍ یم مبرا زه

له سستۍ او چالاکۍ یم مبرا زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې خلق کړل دا مخلوق چې وکړم گټه
مگر دا چې پرې احسان کړم، ورکړم گټه
په ظاهر او ژبه نه یمه د چا زه
خو باطن وینم او حال د مدعا زه
د شهید وینې دي غوره له اوبو نه
دې خطا کې دی ثواب ډېرو ذکرو نه
لعل مُهر د اثبات نه بې نیاز دی
کله عشق ته سمندر د غم، گداز دی
ډېر رازونه یې موسی وته عیان کړل
څه یې وښودل او څه ورته بیان کړل
و موسی ته چې تمام د رب بیان شو
د شپونکي پسې روان په بیابان شو
له ډېر وخت وروسته یې وموندلو هغه
وې یې زیری را ته راکه راغله وحیه
چې هر څه د زړگی غواړي هغه وایه
لیونو د عشق ته کله آداب ښایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښ ګیله:

دا ګیله د یوه اوښ وه له انسانه
چې روان و په سفر له دې جهانه
لکه جام یې سترګې سرې وې غړېدلې
په بسمل ځان یې شپونکي ته ورکتلې
د شپونکي له زړه نه هم الله خبر و
د هجران له غمه سوی زړه ځګر و
په تندي یې ښکلولو او ژړل یې
سر یې کېښودو په غېږ ورته کتل یې
چې تېر عمر یې د اوښ سره په یاد شو
لکه ښځو بیا په کوکو او فریاد شو
دا منم چې ډېر ته ماسره موړ نه وې
نه د نه ول که صورت باندې جوړ نه وې
مزلونه مې په دښتو په تا کړي
انبارونه د مالو مې په تا وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه خواږه د تا اغزي ول زما ځانه
تا به بره راته نه کتل ای ګرانه
د زړه سره ډېر مې کړی په تا ظلم
راته وبخښه په سختو کې که نه وم
د قدرت له کرشمونه اوښ ګویا شو
په بسمل ځان په ویو باندې لګیا شو
ای شپونکیه لوږه تنده در بخښمه
په میرو کې هغه منډه در بخښمه
دا بخښم چې به مالونه په ما ډېر ول
ته به موړ وې زموږ نسونه له تا هېر ول
یوه نه وه له ما ډېرې ګټې ستا وې
زما غوښې زما وینه هم وړیا وې
دا مې هر څه در بخښلي دي له زړه نه
تېر به نه شمه زه تا ته له یو څه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا گیله مې ده ساتلې له ډېر وخته
دا له تا وه نه زما له کم بخت بخته
چې به کله قافلې شولې تیارې
را په مخ به وې دښتو لویې لارې
زما رسۍ به دې د خر په لاس کې ورکړه
موږ به شاته قافله به مو خرو سر کړه
دا حدیث دی چې آخر ته زمان راشي
د کمظرفو بدعملو دوران راشي

ناپوهان د قام او کلي رهبران شي
پوهان ټیټې سترګې شا وته روان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي بې ادبي مې کړې د ستر مفکر، شاعر او ليکوال ښاغلي الفت صاحب لاندېنی نثر مې د (غوره نثرونه) کتاب څخه په خپل ړنګ شعري توان په نظم بدل کړی، هيله ده ويې منئ او ماتې ګوډې راوبخښئ.

يو ماشوم ته پلار يې ووې چې خدمت کړه
انسان هلته چې انسان سره الفت کړه
ګنې هسې دا وګړي په هزار دي
خدمتګار په کې يو څو ګوندې په شمار دی
د دادا په ژبه پوه نه شو ما شوم وو
وې مثال د خدمتګار ووايه کوم وو
په وړه ژبه يې هم دادا ګويا شو
د ملت د خدمتګارو په ثنا شو
د ړاندو لاسونه ونيوسي بوميا شي
ړوند په څه پېژنی دا چې لار له چا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په درانه خوب کې ویده وي منګري ته
څوک یې مړ کي ویده ویښ شي سحري ته
د ناروغ درمل کوي چې مسافر وي
که هر څوک وي مسلمان او یا کافر وي
په سهار که هغه مړ شي پوه به نشي
چې غمخوارو باندې پوه کله دا مړه شي
قافلو ته لارې جوړې کړي په دښتو
په ځان تېرې کړي ناخوالې د بدبختو
ملتونه په رڼو سترګو ړانده وي
که یې هېر د خدمتګارو واړه کړه وي
کوم ملت ته چې بادار خدمتګار یو شي
د تاریخ له بڼ بوساړو غوندې لو شي

ړنګه کار د بومیاوو صرف خدمت وي
خدمتګار د انبیاوو په صفت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه د تیره شي، سحر د نه شي

شمعه د وسوزي خو لمر د نه شي

ساقي د ټولې پیالې خلاصې کړي خو

زموږ په لوېدو باندې اوتر د نه شي

چې موږ خمار وو په سر هوش نه لرو

ښه، چې یوسف مخې نظر د نه شي

موږ به له تشو پیالو هوش اخلو بیا

خدای مه کړه دا هسې لوی شر د نه شي

موږ د ساقي له میخانې نه ځار شه

مسجد د بند وي هېڅ اختر د نه شي

ساقي ستا جام له کوثرونو خوږ دی

ستا لیوني له هوش خبر د نه شی

ږنگه ته دعا وکړئ چې نه شي ودان

د لیونو له در بې در د نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه ودرېږي ځکه ته يې په کې
ساه چې مې نشته ساه مې نشته دی نو
چا ته ژوندی چاته به مړی ښکارم
دا هم زما له ړنګه بخته دی نو....
زړه دې ژوندی وي جنازه مې وکړئ
د تا له زړه وتل هم سخته دی نو
ګوره چې څه کاڼې دې مينې وکړې
بې سره لوی دی بې له لښته دی نو
ړنګه رسوا کړې مينې خوله وتړه
د مجنون لار آخر تر دښته دی نو
موږ د سپکېږو درنه مينه ساتو
لا نيلام نه يې لا هم وخته دی نو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه غواړم د غني او د خیام سره جام واخلم
د فلک سره په جنګ شم، خپل د بخت انتقام واخلم

نن شپه غواړم تر سهاره د جنت عاشقان مړه کړم
د دوزخ نوم دا دنیا کړم د بې دینو سلام واخلم

نن شپه زما خوا ته را نه شې ای له حورو نازولې
نن شپه غواړم نفرتو نه پاکې مینې انعام واخلم

د منصور روح ته آواز کړم چې د لاره ورکه شوې
هر زاهد هر محتسب نه نیم ایمان یا تمام واخلم

نن شپه غواړم مسجدو نه میخانې، د ساقې کور کړم
نن شپه غواړم فلسفو نه د ظاهر عقل خام واخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه شپه نه ده قیامت دی ژوندي کېږي مړي بیرته
نن شپه غواړم چې حساب او ستا کتاب په نیلام واخلم

نن شپه زه او ساقي دواړه د شرابو خم خانې یو
آسمان زمکه خمار شوي ځنګه هوش ته کلام واخلم

نن شپه وخت کله ودرېږي کله تیز لکه اوسیٔ شي
نن شپه ځکه ګناه نشته چانه کفر اسلام واخلم

نن شپه څه له، نن شپه څه له لیونی رنګ ژوندی شوی
لیونو ته زنځیرونه تورو زلفو له دام واخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې د هر چا سره کله داسې کېږي
چې تش بس تش د خپل د سوري سره ناستې کېږي

خپله په ځان باندې ژړېږي او په خپله ځان ته
ورکړي تسل چې ګوندې ګاتې د وخت وراستې کېږي

خو نه، دا وخت کله هم چا باندې زړه نه سوزوي
د هر بې کس د هر بې وس سره په ځغاستې کېږي

د ژوند څپې مو د ژوندون لپاره وړ نه ګڼي
ځکه اوبه هم زموږ مرګ ته غشو لاستې کېږي

ړنګه! دا ړنګه برخه ورکړه بیرته لوی څښتن ته
چې له کړو لیکو دې کله د چا راستې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله هستي، دنيا، جنت مينه ده
د معشوقو رټل نفرت مينه ده
که مينه نه وي جنت هم کابل شه
په مينه اور، دوزخ، قيامت مينه ده
مينه کې کفر څه ايمان وه ساقي
د تا تور زهر او شربت مينه ده
مينه اخ مينه، مينه مينه ده بس
د تا غنا زما غربت مينه ده
مينه کيميا ده خاوره زر جوړوي
د تا په خيال کې زما صورت مينه ده

د رنګ مزار کې چې اغزي وګورې
ساتي د ګل زړه کې الفت مينه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه مې شمېرل ستوري ته ويده وې
پرې پراته وو زلفو سيوري ته ويده وې
تور رانجه مې تورو سترګو نه راغونډ کړل
جوړل مې د عشق توري ته ويده وې
د باڼو غشي دې ښار د حسن ساتي
ستا منصور قاتل ته ګوري ته ويده وې
اننګي ول که هنداره د زخمي زړه
ساه د بل له زړه نه پلوري ته ويده وې
په سپوږمۍ مخ دې سيميني ګوتې بر شوې
که د حسن کوم عرش ښوري ته ويده وې
سرکو شونډو کې دې پټ ساتلي څه ول
پتنګان ول په هر لوري ته ويده وې
لکه ټول حسن راغونډ شي له جهانه
ستا د مخ له آسمان ووري ته ويده وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ورکړي کوم کافر ته خدای جنت خپل
تور خالونه په مخ پوري ته ویده وې
سپین صدف د ګل په څاه کې پیدا شوی
غاښ دې سپینه خوله کې بریښي ته ویده وې
د ګل اوښکه ملیار ګډه کړه په پرخو
ستا مین ته به څوک ګوري ته ویده وې

ړنګ له تورو نه انځور د ښکلیو باسي
سپېلني يې په تا پلوري ته ویده وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خو ډېرې دي کوم يو داسې وي
چې ورته ګورې عبادت دې وشي
دا حسن خدای دی، که خدای حسن دی ټول
د خال په لورې عبادت دې وشي
زاهده عيب رندو کې څه لټوې
ياد کړې چې حورې عبادت دې وشي
هره سجده مسجد کې نه وي غوره
پيالې کړې پورې عبادت دې وشي
ساقي يوازې په کعبه کې نه وي
سترګې کړه تورې عبادت دې وشي

ړنګه چې خومره وې ښبتن هومره وي
مه وايه نورې عبادت دې وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشعرونو لیکل پرته

مو، بل هیڅ یو کمال نه زده

خدایه! داسې کمال راکړې

چې ښاریانو ته مو ګران کړي

یا مو وشړې له ښاره

چې مو پاتې عمر پاره

بې کماله کلیواله

سرکو شونډو سر پیزوان کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د اوښکو قطار زما په ګرېوان راغی
یعقوبي سترګو ته خیال د هجران راغی
قافلې د صبر مه را پرېږدئ دلته
د ځګر له آسمان وینو باران راغی
ای یوسفه دغه ښار په تا ښایسته و
کوم قاصد له بدرنګ ښار د کنعان راغی
ته به قدر د یعقوب د سترګو څه کړې
درد د مینې معشوقو ته آسان راغی
زلیخا نه شوې چې پرېږدې تخت و تاج خپل
عشق کې خدای د محمد له آسمان راغی
ړنګه مینه یې زده نه شي، چې زده نه وي
د عشق غشی تش په لور د جانان راغی
بس د تللي یار انګړ په لور سجدې کړه
ړوند یعقوب ته له ازله هجران راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې پټ دی په هزار هزار پردو کې
دا څه عشق دی پښتونواله په پښتو کې

زه به څه کړم د سپوږمۍ مخ چې اختر شي
ته چې نه وې اور دې واخلم اخترو کې

هو دروغ دي چې دې یاد یم تللی یاره
تا به چیرته لټوم خپلو پردو کې

عشقه ما ته دې حلاله ژوند حرام کړو
د رباب غوندې ژړیږمه نغمو کې

ړنګه خلک به اختر لره هوس کړي
ته به سوزې لکه شمعه تورو شپو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوه ساه بې ستا راتله را نه شي
چیر ته دې نوم زما په خوله را نه شي
اخلم د خدای سره ستا نوم چې کله
ایمان ته وایم خدای پاله را نه شي
ایمان د لاړ شی خو جانان دې نه ځي
توبه راځي د ښکلو تله را نه شي
حسن بې نیازه دی د عشق له غمه
پرخې د ګل سره خواله را نه شي

"ړنګ" دې رسوا دی، تا څوک نه پېژني
د عشق پېغور ستا تر کاله را نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ته قطره کې ټول عالم ښکارېږي
چا ته د ګل په سر شبنم ښکارېږي
د "رڼګ" له سترګو آيينې شرمېدې
چا ته به تش د سترګو نم ښکارېږي
د تللو غم دې، زړه له زغم بهر دی
چې در ته خيال کې هم زړه تم ښکارېږي
د غاټول زړه داغونه چا شمېرلي
د ښکلو زلفو کې چې سم ښکارېږی
د تا د مينې کيسې لنډې نه دي
په هر پرهر کې چې صنم ښکارېږي

ای د رڼګ اوښکو خپل حد و پېژنئ
خيرات د عشق کې هم څوک کم ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اگر چه به اصول شعر نویسی زبان فارسی نمی فهمم اما کوشش کردم، به بزرگواری تان ببخشید؛

در آسیاب عشق باید آرد شد
هر که زلفش واست باید باد شد
تا ترا از عشق ترس است ماه رو
حسن تو از سایه ها برباد شد
سوخت باید آفتاب اسمان
تا کلام مولوی آباد شد
عشق چون در خون ها امیختند
آدمی از قید وقت آزاد شد
ساقی تا در پیاله ها عشق ریخته
ناله های یعقوب ما شاد شد
عشق را با باده ها پیوند داد
تا که منصور از انا الحق زاد شد
عشق آغازو سرانجام هاست عشق
ما بقی از جهل ها آباد شد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله زړه د هاتي تنګ شي لکه سترګه د میږي
کله لوی سمندر ځای شي په لیمه کې د سږي

داسې ما سره هم کیږي د فراق په تورو شپو
چې مې یاد شي هغه خال ستا سپینو لیچو شنه بنګړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پښو خاورې به بت کړم، کافر نه یم
څوک چې نکړي سجده یار ته سوچ کافر دی

که تفسیر د خط و خال د ساقي زده کړې
شیخ، ملا او زاهد واړه پوچ کافر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا د مینې د ستار غږ په سماع راوستم
د تا تر دره دعشق بې حدې ګناه راوستم

رنګ منصوري غاړه د تا مینې ته کېښودله
دار ته د وصل د اغیار رانده سپاه راوستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې ونه وينم هره خوا تيـــــره شـي
سوچ کافر شم لااله په ما خـــــوره شي

چې پيدا شې مسلمان شمه مومن شـــم
ړنگ نه لمر شم کاينات مې هر ذره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللې د سترګو اوبه لاسته نشي
د سپک سړي به درنه ناسته نشي

له بې ادبو نه کوځه بدلوه
د سپي لکۍ به کله راسته نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوږو خوږو خوږو پسې مچان وي
چې معنا لري هغه په تله ګران وي

خزانې په رنګو زړونو کې موندی شي
د کمر په سر ټپوس سره چینجیان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وشول، ولې، څنګه آر د پښت لمبې شو رانه
پښتو مو هېره کړه، پښتون ټوټې ټوټې شو رانه

د ړوند لمنه مو نیوله د ګونګ غږ ته غوږ وو
چې پښتونواله افغانیت زرې زرې شو رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا ښاده پښتو رح!

بابا دعا د جنازې د پښتو ژبې کړې
پلار مې وصیت د مړې پښتو څه نا څه پلې کړې

له ما يې هيره هديره او هغه څلی دی، چې
فارسي ما تا اردو نمسو لره ښاغلې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خر دی چې د عشق په لار روان نه وي
مړ دی چې د چا، څوک یې جانان نه وي

کوم زړه کې چې خدای وي مینه هم لري
نه وی چې مین هغه انسان نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې خدای شته خو مکان نلري
لکه خوره رڼا خو ځان نلري

مینه کې زه او ته ورکېږي ځکه
چې مینه خدای دی شرک امکان نلري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي چې تیریږي په رمباړ شي خره
غټې زلزلې شي په ټټار شي خره

داسې فتواګانې داسې ګل کړي
ژیړ سري چې کله په ګفتار شي خره

د فضل الرحمان د فتوا په هکله مې لیکلی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو مې پلار او نيکو پرېښودە
تر ژبې راغله شونډو پرېښودە

ګنې مې شونډو ويل ستا شونډو تە
پە تا مين يم ! پښتو پرېښودە

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن مور سره چې څومره بې ناموسه شول دوی
مورکې مه اخله ډالۍ ته له دا هسې سپې زوی

که د وطن حق يې ادا کړو بيا افغان بچی شو
کنه د مار بچی وو تا په خپلو وينو کړو لوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو پرېنږدو شرق او غرب ځپلی فکر
یو څاروي او کوم ستر خر به مو وي مشر

تو لعنت په داسې مشر داسې کشر
چې دنیا عقبا یې جوړه وي په عُشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه درنه زړه نه درنه خوله غواړمه
نه زلفو سورى مړه كاته غواړمه

يوازې هومره رنګ ته پټ ووايه
مړ دې په خال د زنې زه غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه اويا حورې چې د سل افغان په بيه اخلي
دا خره بيا خپل حوس ته زما د دين نوم څه له اخلي

دوی چې د کوم غلمان لپاره زمونږ سر غوڅوي
هغوی دا تور ټټوان د پچو ورو ته کله اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ښکلې در ته سترګو کې خوږه شي
ګوندې ږنګه نظر نه لرې ليدو کې

کنه خدايږو دا ځنار ځنار ځوانۍ يې
لکه پاڼه د خزان به شي لوېدو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېگا شيـــــخ يوې فاحشې ته وې نخرې کړې
په هره شېبه څوک دام کې ځولنې کـــــړې

فاحشې ووې ای شيـــــــــخه! دا رښتيا ده
خو چې ته ښکارېږې هغه کړې، کړې؟

فيلسوف، شاعر او وخت ستر پوه خيام رباعي مې پښتو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره د خوشال وي او روش د باچا خان
عقل د جمال وي او احساس د ملنګ جان

داسې که پیداشي نو پیدا کې بل افغان
یا وبا کې ګډه چې بیا مړ شي مړ پټان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د پښتو او د مذهب په نوم مرم
له بې ادبو د ادب په نوم مرم

زه يم افغانه بېچاره مورکۍ
د حوا لور يم د نسب په نوم مرم

افغانۍ لور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مرشد او استاد ښاغلي حیدري وجودي ته ډالۍ

ړنګې ودانې له تا، ړندې روښانې له تا
سماع کړي زانې له تا، پیره زما وجودي

د ړنګ سلام ومنه، ډېر احترام ومنه
ملنګان ستا دي غني، پیره زما وجودي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زويه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې يم

پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زی په يو خال خرڅوم نر داسې يم

آر = اصل

مقمر= قمارباز، جواريگر، جوارگر

زی = زه يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زویه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې یم

پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زی په یو خال خرڅوم نر داسې یم

آر = اصل

مقمر= قمارباز، جواریگر، جوارگر

زی = زه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه جام له میو ډک وي، ستا هم خوله له خندا ډکه
خاورې نه شو خوار نصیب زما چې ملا یم له تلتکه

د طواف په نوم به ورشم ستا د زنې په سر خال ته
ځکه هسې هم خوږې دي د کوثر له څک څکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمندر نه دی چې په شور شي په څپو شي زړګی
کهکشان نه دی چې رنګېږي په لوېدو شي زړګی

لکه کوم غره کې کوم غرڅه یوازې ساه ورکوي
پوهېږي يو پرې خپله زړه په ماتېدو شي زړګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني پښتون پښتو سره به لوبې نه کړي
په رسۍ وتړي ماشوم چې لا به سوبې نه کړي

مور که زمرو غوندې درانده یو ته غېږې گوره
دښتې به سر په جنگوو باندې خړوبې نکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر صور د اسرافیل یې تر غوږو شي
د ناصح نصیحت هیڅ پرې اثر نه کا

له ویده پښتنونه هغه خر دی غوره
چې په هوش باندې بېهوشه نظر نه کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړمه زوړ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم

اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکۍ، والۍ د تا پیزوان به نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړمه زوړ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم

اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکۍ، والۍ د تا پیزوان به نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني مو سترګو باندې ونه ليده
چې په ليمو کې اوسېدلي نه يو

خاني، ځواني او ښتونواله چېرته
چې تاسي ښکلو مور منلي نه يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه د مور وي خرڅول يې خرڅول د مور دي
پرويز ختکه ! يو پښتون ته داکول پېغور دي

پرويز ختکه ! خپله خته خپله مته پاله
دا پنجابيان هغه مغل دي خو مخونې تور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پښتون چې په پښتو شرمېږي
نه پښتو ليکي نه پښتو غږېږي

د هغې ډمې د پازيب غوندې دی
چې د پردو محفل کې وشرنګېږي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library